

ΕΕΝΟΦΑΝΗΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΩΝ

“ΑΝΑΤΟΛΗΣ, ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΩΝ ΑΡΙΘ.

ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ
ΤΥΧΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ—ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

ΠΑΝΕΠΙΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ

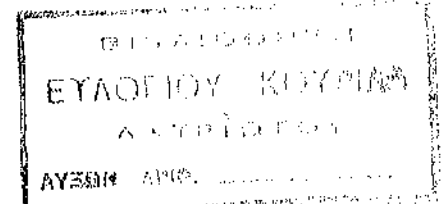
K
180

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ

16 - Ὁδὸς Περικλέους - 16

1907

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

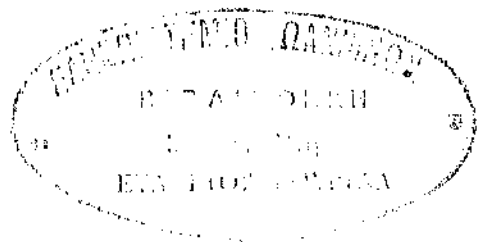
- *Αρχαιρειαί του Συλλόγου σελ. 145.*
- *Διατί θέτομεν νομίματα εντός της βασιλοκήτας υπό Φ. Κουκουλά σελ. 155*
- *Η Έπαρξια Αγνώρας (στατιστική) υπό Γ. Η. σελ. 157.*
- *Επίμετρον εις την πραγματείαν περί της Ελληνικής δημοσιολογίας υπό Δ. Μαρκοπούλου σελ. 162.*
- *Εκδρομή εις τὰ θρησκεία της Νόσης και των Μασταύρων υπό Αχ. Βάντζιου σελ. 170.*
- *Πράγματα περί ήθων και έθιμων της κομοπόλεως Λιβαδίου υπό Παρού. Έλευθεροφου σελ. 177.*
- *Παράπονος Δουλίας (συνέχεια) υπό Αχ. Διαμαντάρα σελ. 180.*

Τῇ πρώτῃ Κυριακῇ τοῦ Ἰανουαρίου ὁ Σύλλογος συνήλθε, κατὰ τὸ καταστατικόν, ἕως ἀκροασάμενος τῆς λογοδοσίας τοῦ Γεν. Γραμματέως καὶ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπείας, προβῆ εἰς τὰς ἀρχαιρειαίς.

Γενομένης τῆς ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ ὀριζομένης ἀπικρίας, ὁ Γεν. Γραμματεὺς κ. Κωνσταντῖνος Γ. Ακμέρης ἐξέθηκε διὰ μακρῶν τὰ τῆς δράσεως τοῦ Συλλόγου κατὰ τὸ λήξαν ἔτος.

Ἐκ τῆς λογοδοσίας τοῦ Γεν. Γραμματέως ἀποσπῶμεν τὰς ἐξῆς περικοπὰς.

Γινώσκει ἤδη ὁ Σύλλογος, ἐξ ἀνκοινώσεων γενομένων ἐν τῇ 298 Γεν. συνεδρίᾳ, τῆς 24 Μαρτίου, ὅτι ὁ κ. Πρόεδρος ὑπέικων εἰς προφορικὰς παροτρύνσεις ἐπανελημμένως τοῦ ἐλευθεριωτάτου ἐν Κλίρω Μικρασιάτου, τοῦ ἐξωχωτάτου κ. Νικολάου Τσιγιδά παυσὰ ἀπῆλθε, μετὰ προηγουμένην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἔγκρισιν, εἰς Αἴγυπτον, κύριον σκοπὸν τοῦ ταξιδίου τούτου θέμενος τὴν μελέτην τῆς δράσεως καὶ λειτουργίας τοῦ ἐν Κλίρῳ πρὸ διετίας περιόπου ἰδρυέντου παραρτήματος τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου. Μετὰ 17 ἡμερῶν διαμονὴν ἐν Κλίρῳ, ἐνθα ἐγένετο μετ' ἀρκυς τιμῆς δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἰσωνόντων τὸ παράρημα καὶ τῶν ἄλλων ὁμογενῶν, κατῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐνθα, μετ' ἐξαιρετικῶν ὡσαύτως τιμῶν γενόμενος δεκτὸς, ἠδυνήθη νὰ συμπήξῃ δεύτερον παράρημα τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου καὶ νὰ ἀναβῆσθαι τὴν διέδουσαι αὐτοῦ εἰς τοὺς τὰ πρῶτα φέροντας φιλογενεστάτους ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ Μικρασιάτας, ἐκλέξαντας πρόεδρον αὐτῶν τὸν γνωστὸν ἐν τῷ Πανελληνίῳ ἐπὶ πλούτῳ ψυχικῷ καὶ ἐλευθεριότητι κ. Γεώργιον Ζερβουδάκη. Ὅπως ἐν πάσῃ ἐθνικῇ ἀνάγκῃ, οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενεῖς διακρίνονται ἐπὶ ἐλευθεριότητι καὶ γενναιωδίᾳ, οὕτω καὶ κατὰ τὴν ἐπίστασιν ταύτην τοῦ Προέδρου ἡμῶν,

ἀντιληφθέντες ζωηρῶς τῶν ἀνγκῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τοὺς ἐπαπειλοῦντας αὐτὴν ἀμέτους καὶ ἐμμέτους, προσερχεῖς καὶ ἀπωτέρους κινδύνους κατανοήσαντες ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν προέδρου γενομένων δημοσίᾳ διαλέξεων, ἔσπευσαν νὰ προσέλθωσι τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀρωγοὶ γενναῖοι καὶ ἀκαταγώνιστοι. Ἐκ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ δύο παρκαρτημάτων τούτων ὁ Σύλλογος δικαιοῦται νὰ ἀπεκδέχῃται γενναίαν τὴν ἐπικουρίαν πρὸς πλήρωσιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἡ δὲ Μικρὰ Ἀσία δικαιοῦται νῦν νὰ προσδοκᾷ ἀσφαλέστερον ἢ ἄλλοτε τὴν θεραπείαν τῶν πολλῶν αὐτῆς θρησκευτικῶν καὶ παιδευτικῶν ἀνγκῶν.

Τὸ οὕτω λοιπὸν διὰ τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῆς 8 Ἰανουαρίου 1906 καταρτισθὲν Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐπελάβετο μετὰ προθυμίας καὶ ἀγαθωτάτης θελήσεως τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, οὐδεμίαν οὐδέ τὴν ἐλαχίστην εὐκαιρίαν παραλιπὼν πρὸς προαγωγὴν τῆς πολυσχιδοῦς καὶ πολυπλόκου καὶ δυσχεροῦς δράσεως τοῦ Συλλόγου.

Ἀρχόμενος ὅμως ἀφείλω, καθήκον ἱερὸν ἕμας δὲ καὶ ὀδυνηρότατον ἐπιτελῶν, νὰ ἀναφέρω τὴν δεινὴν ἀπώλειαν, ἣν ὁ Σύλλογος ἡμῶν ὑπέστη κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐπιτίμου αὐτοῦ προέδρου καὶ Μεγάλου αὐτοῦ εὐεργέτου, τοῦ ἐλευθεριωτάτου καὶ μεγαλοπράγμονος Πανελληνίου ἀνδρὸς **Ἰωάννου Πεδματζόγλου**. Ὁ θάνατος τοῦ αἰοιδίμου ἡμῶν ἐπιτίμου Προέδρου κατέβλησε βαθύτατα μετὰ παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τὸν ἡμέτερον Σύλλογον, ἀποστερηθέντα τῆς εὐεργετικωτάτης καὶ ἐλευθεριωτάτης αὐτοῦ ἀγάπης καὶ στοργῆς. Ἡ Μικρὰ Ἀσία ἀπώλεσεν ἐν τῷ αἰοιδίμῳ ἡμῶν ἐπιτίμῳ Προέδρῳ μοχλὸν πικρὸν, μοχλὸν ὅστις τόσῃν ἐκέκτητο δυνάμειν καὶ ἐπιθυμίαν δράσεως ὑπὲρ αὐτῆς, ὥστε δὲν θὰ ἦτο ὑπερβολὴ νὰ εἴπῃ τις ἔτι αὐτὸς μόνος ἠδύνατο νὰ ἀνυψώσῃ τὴν καταπεπτωκυῖαν ἐκείνην χώραν εἰς περιωπὴν ἀνταξίαν τῶν πόθων τοῦ Συλλόγου ἡμῶν. Ἐς εὐχρηθῶμεν πάντες ὅπως ἡ ἀνέκαθεν καὶ πάντοτε ἀριστοτόκος πατρὶς ἡμῶν Μικρὰ Ἀσία τάχιιστα ἀναδείξῃ ἕτερον ἀνδρὰ ἰσάξιον ἐκείνου διάδοχον, ὅστις νὰ συνεχίσῃ τὸ μὲν ἀρξάμενον ἔργον ἐκείνου ὑπὲρ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τοῦ δεινῶς χειμαζομένου Γένους ἡμῶν καθόλου.

Ἡ δὲ κατὰ τὸ ληξάν Συλλογικὸν ἔτος συντελεσθεῖσα ἐργασία ὑπῆρξε πολὺ μείζων καὶ εὐρυτέρη τῆς τῶν παρελθόντων ἐτῶν. Κατὰ τὸ ληξάν ἔτος ἀντηλλάγησαν μετὰ διαφόρων κοινοτήτων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἔγγραφα 1484, ἀριθμὸς ἐπαρκῶς ἀποδεικνύων τὴν ζωηρὰν

καὶ ἀδιάπτωτον δρᾶσιν τοῦ Συλλόγου ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ αὐτοῦ. Ὁ σκοπὸς δ' οὗτος, ὡς γνωστὸν, ἐστὶν ἡ θρησκευτικὴ καὶ παιδευτικὴ ἀναμόρφωσις τῶν ἐν δεινῇ ἀμαθείᾳ καὶ ἔτι δειντέρᾳ δυστυχίᾳ διατελούντων ἀδελφῶν ἡμῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, διὰ τῆς προπαρασκευῆς ὡς οἶόν τε πλείστων καὶ ἀρτιώτατα μεμορφωμένων διδασκάλων καὶ ἱερέων, δι' ὧν καὶ μόνον δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι οὐ μόνον θὰ διασκεδάσωμεν τὰ σκοτεινὰ νέφη τῆς ἀμαθείας τὰ ἐπικαθήμενα ἐπὶ πολλῶν ἑκατομμυρίων Μικρασιατῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ δημιουργήσωμεν εὐγενῆ καὶ ἐλληνοπρεπεστάτην ἀμυναν κατὰ τῶν ἐπιβουλεόντων τῇ ἐθνικῇ ἡμῶν ὑποστάσει προσηλυτιστῶν, τοῦ νέου τούτου ἀλλά, καὶ δειντέρου πάντων τῶν προγεγενημένων, ἐχθροῦ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ἄλλ' ἡ προπαρασκευὴ τοιούτων ἱεροποστόλων, ὧν ὁ προσρισμὸς τοσοῦτὸν ἐστὶν ἱερὸς καὶ ἅγιος, ἀπαιτεῖ δαπάνης κλοσσιαίας, ἧτο δὲ φυσικῶς ἀδύνατον νὰ ἐπαρξέσῃ ὁ Σύλλογος εἰς τὴν διὰ τοῦ ταμεῖου αὐτοῦ τελειοποίησιν ἑκατοντάδων πολλῶν καὶ χιλιάδων ἔτι νέων καὶ νεανίδων, ὧν ἔχει ἀνάγκη ἡ Μικρὰ Ἀσία σύμπασα ἀπὸ περάτων ἕως περάτων. Διὰ τοῦτο ἐγκλίρως περὶ τούτου ὁ ἡμέτερος Σύλλογος περιμνήσας, ἱδρυσεν ἐν τῇ ἱστορικῇ νήσῳ τῆς Πάτμου Ἱεροδιδασκαλεῖον, οὗτινος σκοπὸν ὄρισεν τὴν διὰ τετραετοῦς φοιτήσεως παρασκευὴν τῶν νέων Μικρασιατῶν τοιούτων ὥστε νὰ δύνωνται μεταβαίνοντες εἰς τὰς ἑαυτῶν πατρίδας νὰ ὑπηρετήσιν αὐταῖς ἐν ἀρχῇ μὲν ὡς διδάσκαλοι τῆς νέας παιδαγωγικῆς μεθόδου, βραδύτερον δὲ ὡς ἔγγαμοι ἱερεῖς. Τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον ἄρα προωρίσθη εἰς δημιουργίαν θεραπόντων τῆς τε Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ γλώσσης καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, τῶν δύο τούτων μεγίστων ἐθνικῶν δυνάμεων, ὧν τὴν κραταίωσιν ἀφείλομεν πάντες καὶ πάντοτε νὰ ἐπιδιώκωμεν διὰ παντὸς μέσου.

Ἐν τῷ Ἱεροδιδασκαλεῖῳ διευθυνόμενῳ νῦν ὑπὸ τοῦ Παινοσιολογικωτάτου ἀρχιμανδρίτου κυρίου Ζαχ. Δικνᾶ, ἀριστοῦχου τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, ἀρτι δ' ἐκ Γερμανίας ἐπακκκάμψαντος, διδάσκουσιν 7 καθηγηταί, τοῦ Συλλόγου δακνῶντος ὑπὲρ τοῦ διδάσκοντος τούτου προσωπικοῦ τὸ ποσὸν τῶν 550 Ὁθ. λιρῶν. Τὸ ἀρμοδιώτατον πρὸς θεραπείαν τῶν ἀνγκῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πρόγραμμα τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου καὶ ἡ διψῶσα παιδεία καὶ ὄργισα, πρὸς πρόδον

ψυχὴ τοῦ Μικρασιατικοῦ, προκάλεσαν συρροὴν μαθητῶν πλείστων, τοσούτων δ' ὥστε, ἐάν ὑπῆρχε χώρος, οἱ μαθηταὶ θὰ ὑπερέβαινον τοὺς 100, ἔνεκεν ὅμως τῆς στενότητος τοῦ χώρου, ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου ἠναγκάσθη νὰ περιορίσῃ τὸν ἀριθμὸν εἰς τὸ ἑσχατὸν δυνατὸν ὄριον τῶν 71.

Κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἐκ τῶν ὑποτρόφων τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου ἀπελύθησαν 8. Εἰς μὲν ἐκ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, εἰς ἐκ τοῦ Διδασκαλείου Ἀθηνῶν, 4 ἐκ τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου, καὶ δύο ἐκ τοῦ Ἀρσακείου.

Κατὰ τὰς λογοδοσίας τῶν προηγουμένων ἐτῶν ἀνεφέροντο, Κύριοι, ὀνομαστὶ οἱ ὑπότροφοι τοῦ Συλλόγου οἱ ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ ἐν διαφόροις ἐκπαιδευτηρίοις τοῦ Γένους ἐκπαιδευθέντες· ἀλλὰ σήμερον εὐρίσκονται εἰς τὴν λίαν εὐάρεστον καὶ παρήγορον θέσιν νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀπαρίθμωσιν ταύτην διὰ τὸν λόγον τοῦτον, ὅτι οἱ μέχρι τοῦδε ἀπολυθέντες ὑπότροφοι τοῦ Συλλόγου καὶ εὐδοκίμωτάτα ἐν ταῖς ἑαυτῶν πατρίσιν ἐργαζόμενοι καὶ πλείστας, τιμιωτάτας παρέχοντες ὑπηρεσίας τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰσὶ τόσοι ὥστε καὶ ἀπλῆ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ἀπαρίθμωσις θὰ ἀπέδεινε μακρὰ καὶ ἄσκοπος· ἐν ἰδιαίτερον βιβλίῳ τῶν ἀρχείων ὑπάρχουσιν ἀναγεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν πεφλημένων τούτων πνευματικῶν τέκνων τοῦ Συλλόγου τῶν καρτερικῶς καὶ ἀκαταπονήτως ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ ἀγωνιζομένων τὸν εὐγενῆ, τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα τῆς πρακτικῆς καὶ τῆς διαπλάσεως τῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀδελφῶν ἡμῶν.

Οἱ δὲ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὑπότροφοι ἡμῶν εἰσὶ 47, ὧν εἰς μὲν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, 4 ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ, εἰς ἐν τῷ Διδασκαλείῳ τῆς Κρήτης, τριάκοντα δύο ἐν τῷ Ἱεροδιδασκαλείῳ τῆς Σάμου, εἰς ἐν τῷ Ἑλληνογλωσσικῷ Λυκείῳ τοῦ κ. Χρήστου Χ'. Χρήστου ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἑπτὰ ἐν τῷ Ἀρσακείῳ Παρθενκωγείῳ καὶ μία ἐν τῷ Διδασκαλείῳ τῶν Νηπιεργῶν.

Ἐκ τούτων τρεῖς εἰσὶν ἐκ τῆς ἐπαρχίας Νικαίας, τέσσαρες ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ἀγκύρας, δύο ἐκ τῆς ἐπαρχίας Προύσης, πέντε ἐκ τῆς ἐπαρχίας Κυζίκου, τρεῖς ἐκ τῆς ἐπαρχίας Καισαρείας, τρεῖς ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ἀμασειας, τρεῖς ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ἰωνίου, ἕξ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Παιδίας, τέσσαρες ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ἑλιουπόλεως, δύο ἐκ τῆς

ἐπαρχίας Κολωνίας, εἰς ἐκ τῆς ἐπαρχίας Μυτιλήνης, δύο ἐκ τῆς ἐπαρχίας Νικομηδείας, εἰς ἐκ τῆς ἐπαρχίας Κῶ, εἰς ἐκ τῆς ἐπαρχίας Κάσου-Καρπάθου, 6 ἐκ τῆς ἐπαρχίας Σάμου-Ἰκαρίας καὶ εἰς ἐκ τῆς ἐπαρχίας Νεοκαισαρείας.

Καὶ τὸ περιοδικὸν τοῦ Συλλόγου ὁ «Ἐνεοφάνης» ἐξηκολούθησεν ἀπροσκόπτως καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος τὴν ἐκδοσὴν αὐτοῦ, πλείστας ὑπηρεσίας παρέχον τῷ Συλλόγῳ καὶ τὴν ἱστορικὴν μελέτην καὶ τὴν ἐξακρίθωσιν ἔνθεν μὲν τῶν θρησκευτικῶν καὶ παιδευτικῶν ἀναγκῶν τῆς Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔθεν δὲ τῶν δυνάμεων καὶ τῆς προόδου τῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ὁμογενῶν ἐπιθιώκων. Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ γινώσκῃ τις τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἐλλείψεις τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, ἀλλ' ἀπείλει συγχρόνως νὰ γινώσκῃ καὶ τὰς δυνάμεις αὐτῆς, διότι ἐκ τῆς γνώσεως τούτων ἀντλεῖ τὴν αὐτοπεποίθησιν καὶ προσκίτται ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν ὑπὲρ αὐτῆς καὶ καταβάλλει ἀκαταπόνητος πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν πρὸς θεράπειαν τῶν ὑπαρχουσῶν ἀναγκῶν καὶ ἄρειν τῶν ὑφισταμένων ἐλλείψεων. Αἱ στατιστικαὶ τῶν θρησκευτικῶν καὶ παιδευτικῶν δυνάμεων, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἱστορικαὶ μελέται, περὶ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν διαφόρων πόλεων, ἂς μετ' ἐπιμελείας περισυλλέγει καὶ μετὰ στοργῆς ἀποταμιεύει ὁ «Ἐνεοφάνης» εἰσὶ τοιαῦται, ὥστε παρέχουσιν ἡμῖν τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Μικρασιατικὸς Ἑλληνισμὸς ἀγωνίζεται μὲν ἀγῶνα μέγα καὶ δυσχερῆ κατὰ παντοίων πολεμίων καλαίων, ἀλλ' ἀγωνίζεται ἐπιτυχῶς καὶ περισφύζει ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀκεραίαν τὴν αἴγλην τοῦ ἀρχαίου Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὁ «Ἐνεοφάνης» χρησιμεύει ἤδη ὡς ὄργανον τιμιωτάτου τῆς θρησκευτικῆς καὶ παιδευτικῆς κινήσεως ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἀποτελεῖ δεσμὸν ἀρραγῆ μετὰ τῶν διαφόρων τμημάτων τῆς ἀπεράντου Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἅτινα συνέχει ἐν στενωπότητι πρὸς ἄλληλα πνευματικῆ ἐπικοινωνίᾳ, τοὺς μὲν προηγμένους ἀδελφοὺς γεραίρων καὶ προτρέπων εἰς ἀρωγὴν τῶν ὑπολειπομένων, τούτους δὲ παράθαρρύνων καὶ στηρίζων ἐν τῷ ἀγῶνι αὐτῶν.

Ὅπως κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, οὕτω καὶ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, ὀρμώμενον ἀπὸ τῆς ὀρθοτάτης ἀρχῆς ἣτι ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἰκανότητος καὶ τοῦ σώ-

φρονος ἐνθουσιασμοῦ τῶν θερπόντων τῆς παιδείας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐμερίμνητε περὶ τῆς ἀποστολῆς διδασκάλων ἱκανῶν καὶ πεπειραμέ-νων εἰς διαφόρους κοινότητας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, αἵτινες, γινώσκουσαι τὴν πρὸς προαγωγὴν αὐτῶν μέριμναν τοῦ Συλλόγου, ἀπετάθησαν πρὸς αὐτὸν ζητοῦσαι διδασκάλους καὶ διδασκαλίσας. Ἀπέστειλε δὲ τοιοῦτους ἱκανοὺς καὶ δοκιμητάτους εἰς Τραπεζοῦντα, εἰς Ρόδον, εἰς Ἀττάλειαν, εἰς Ἄδανα, εἰς Κύπρον, εἰς Νίσυρον, εἰς Ἰκόνιον, εἰς Ἀκσεχίρ, εἰς Λέρον καὶ ἄλλαχοῦ, ὡς καὶ εἰς τὰς Μικρασιατικὰς κοινότητας τοῦ Καυκάσου, εἰς Βατούμ, εἰς Σότσε, εἰς Σοχοῦμ καλὲ, εἰς Κέρτσ καὶ ἄλλαχοῦ.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον εὐήκοον πάντοτε προσάγον τὸ οὖς πρὸς τὰς ἀδελφὰς κοινότητας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας προθύμως πάντοτε παρέ-σχεν αὐταῖς πᾶσαν τὴν δυνατὴν τῷ Συλλόγῳ ἀρωγὴν πρὸς θεραπείαν τῶν ἐκπαιδευτικῶν αὐτῶν ἀναγκῶν. Κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἀπέστειλε βιβλία πρὸς κατάρτισιν σχολικῶν βιβλιοθηκῶν εἰς πολλὰς Μικρασια-τικὰς κοινότητας καὶ Γεωγραφικοὺς πίνακας εἰς τὰς κοινότητας Τσο-μπανησιᾶς τῆς Ἐφέσου, Τσαρσαμπᾶ τῆς Ἀμασειᾶς, Μουταλάσκης τῆς Καισαρείας, Σερέν τῆς Κολωνίας καὶ Σολάτων τῆς Ἰκονίου.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον βλέπον καθ' ἑκάστην τὸν κύκλον τῆς δράσεως τοῦ Συλλόγου εὐρονόμενον καὶ τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ ὄλονέν πολλαπλασιαζομένας οὐδεμίαν παρέλειψεν εὐκαιρίαν ὑπὸς ἐνεργήσῃ δούλω καὶ ἐπιμόνω πρὸς ἐξεύρεσιν πόρων ἱκανῶν ν' ἀντιμετωπί-σωσι τὰς ἀνάγκας ταύτας. Εὐτυχῶς αἱ ἐνέργειαι αὐτοῦ δὲν ἀπέβη-σαν εἰς μάτην, αἱ δὲ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος πρὸς τὸν Σύλλογον γενό-μεναι δωρεαὶ εἰσὶν αἱ ἑξῆς :

α') Τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον.....	Δραχμαὶ	1000
β') Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης ἐκ τοῦ Βαφει- αίου κληροδοτήματος.....	»	3096
γ') Ὁ Ἄρχις Ἀθηναίων.....	»	300
δ') Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν.....	»	500
ε') Ὁ Ἀλ. Λαμπρινούδης.....	»	500
ς') Ἡ ἐτησίαι χορηγία τοῦ ἀοιδίμου Ι. Πασμα- τζόγλου.....	»	3035
ζ') Οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμογενεῖς.....	»	19110
η') Οἱ ἐν Καίρῳ ὁμογενεῖς.....	»	15970

θ') Ἡ ἐν Καίρῳ πατριὰ τῶν Πατριῶν.....	»	650
ι') Ὁ Πρόδρ. Μαλακοπίδης.....	»	300
ια') Ἀνώνομος Ἐβεργέτης.....	»	2480
ιβ') Σύλλογος πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλλ. γραμμάτων.....	»	2708
ιγ') Στοὰ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.....	»	411
ιδ') Γαβριήλ Χαρκλάμπους.....	»	192
ιε') Ἄθην. Δηλιγιάννης.....	»	372
ισ') Ἀλέξ. Ντάνικας.....	»	261
ιζ') Κωνστ. Ψωμιᾶδης.....	»	100
ιη') Λουῖζος Ἡλιοῦ.....	»	25
ιθ') Διάφοροι ὁμογενεῖς κατὰ τὴν ἐορτὴν.....	»	86
κ') Ὁ Μητροπολίτης Κάρου καὶ Καρπάθου.....	»	20
κα') Ὁ Β. Μελίδης ἐκ Μαζικόπ.....	Ρούβλια	100
κβ') Ὁ κ. Μελιδώνης.....	φράγκα	20

Πλὴν τούτων ἀνέλαβον καὶ ἐκπαιδεύσωσι νέον Μικρασιάτην τῆς ἐκλογῆς τοῦ Συλλόγου οἱ κ. κ. Ν. Πίστης ἰατρός ἐν Καίρῳ, Ἐπ. Κυριακίδης τέως ἀντιπρόεδρος τοῦ Συλλόγου, ὁ Χρ. Χ' Χρήστου λυκειάρ-χης ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπίτιμον μέλος τοῦ Συλλόγου, ἡ ἐν Ἀλε-ξανδρείᾳ στοὰ «Μέγας Ἀλέξανδρος» καὶ ὁ ἐν Καίρῳ Σύλλογος ὁ «Ἑλληνισμός».

Κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἐνεγράφησαν ἐν τῷ μητρώῳ τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου 26 νέα μέλη, ὧν 25 μὲν ὡς τακτικά, ἐν δὲ ὡς ἀντεπι-πέλλον ἐν Βαμβάρ. Συμφώνως δὲ πρὸς τὸν κανονισμὸν ἀνεκηρύχθη-σαν διὰ τὰς πρὸς τὸν Σύλλογον δωρεὰς αὐτῶν Μεγάλοι μὲν εὐεργέ-ται οἱ φιλογενέστατοι κύριοι Λουκᾶς Σαντραπές, Ἐμμ. Μπενάκης, Νέστορ Τσανκλῆς, Νικόλ. Ψιακῆς, Ἀλέξ. Ρόστοβιτς βένης καὶ Μι-κᾶς Συναδινός. Ἐδεργῆται οἱ κύριοι Χρήστος Τσιβίλης, Μιχ. Σαλβά-γος, Ἐπ. Ραῖσης, Σταμάτιος Βραχάλης.

Δωρηταὶ δὲ οἱ κύριοι Μιλτ. Βιτιάδης, Ν. Φραγκοῦδης, Ἠλίας Παμφίλης, Ἀλέξ. Γελεντζόγλου, Στ. Μιχαηλίδης καὶ ἡ ἐν Καίρῳ πατριὰ τῶν Πατριῶν. Ἀνέγραψεν ὡσαύτως ὁ Σύλλογος κατὰ τὸ λή-ξαν ἔτος ἐν τῷ πίνακι τῶν ἐπιτίμων αὐτοῦ μελῶν τὸν Βασίλ. Β. Βασιλειάδην διὰ τὰς πρὸς τὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς πατρίδος αὐτοῦ Μάκρης τῆς Λυκίας γενναίας αὐτοῦ δωρεάς, τὸν Σεβασμιώτατον Μη-τροπολίτην ἄγιον Προύσης κ. Ναθαναήλ, τὸν ἐλλογιμώτατον καθη-

γητὴν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῷ Ροβερτεῖῳ Λυκείῳ τῆς Κων)πόλεως κ. Α. Ἡλιοῦ, καὶ τὸν κ. Χρ. Χ' Χρήστου λυκειαρχὸν ἐν Κων)πόλει, διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ μακρὰς καὶ τελεσφόρους καὶ τιμιωτάτας ἐνεργείας αὐτῶν καὶ τὸν Κωνστ. Ψωμιάδην διὰ τὰς γενναίας αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς κοινότητος Κοτυώρων τῆς Νεοκαισαρείας γενναιοτάτας αὐτοῦ χορηγίας.

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου κατιδὸν ὅτι ἡ διάδοσις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς τὰς ξενοφώνους κοινότητας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μόνον διὰ καλῶς λειτουργούντων νηπιαγωγείων εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ, εἰργάσθη μετὰ ζήλου ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως Διδασκαλείου Νηπιαγωγῶν, ἐν κέντρῳ ἀρμοδίῳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐν φ, προσλαμβάνόμενα τὰ ἐκ τῶν ἀνωτάτων τάξεων τῶν παρθενιαγωγείων τῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ κοινοτήτων ἀποφοιτοῦντα κοράσια, νὰ καταρτίζονται διὰ τριετοῦς φοιτήσεως ἀρμόδια πρὸς διεύθυνσιν νηπιαγωγείων ἐν ταῖς μικραῖς καὶ ἀλλογλώσσοις κοινότησι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Τὰ δίδακτρα ἐν τῷ Διδασκαλείῳ τούτῳ ἔσονται ὡς οἶόν τε ἐλάχιστα, ἵνα καταστῇ οὕτω προσιτὴ εἰς πάσας καὶ εἰς τὰς ἀπορωτάτας ἔτι ἡ φοιτήσις ἐν αὐτῷ. Μετὰ πολλὰς καὶ μακρὰς καὶ δυσχερεῖς ἐνεργείας τὸ ζήτημα τοῦ τύπου τῆς ἰδρύσεως τοῦ Διδασκαλείου τούτου ἐλύθη κατ' εὐχὴν, ἀπὸ δὲ τοῦ προσεχοῦς 7)βρίου ἀριστικῶς ἀνοίγει εὐελπι τὰς πύλας αὐτοῦ τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦτο, ὅπερ προώρισται νὰ παράσχη τῷ Μικρασιατικῷ Ἑλληνισμῷ ὑπηρεσίαν μεγίστης σπουδαιότητος.

Κατέληξε δὲ ὁ κ. Γεν. Γραμματεὺς διὰ τῶν ἐξῆς :

Τοιαῦτά εἰσι, Κύριοι, ἐν βραχυτάτῃ περιλήψει τὰ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος πεπραγμένα ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐπαρκῆ μὲν ὅπως ἀποδείξωσιν ὅτι τὸ Δ. Συμβούλιον φιλοτίμως προσεπάθησε νὰ ἐκτελέσῃ ὡς οἶόν τε τελειότατα τὴν ἀνατεθείσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου ἐντολήν, ἀνεπαρκῆ ὅμως συγκρινόμενα πρὸς τὰς μεγάλας ἀνάγκας, ἃς ὀφείλει νὰ θεραπεύσῃ ὁ Σύλλογος.

Ὁ ἀγὼν τοῦ Συλλόγου εἶναι μέγας καὶ ἱερός, ἀλλ' ἴσον πρὸς τὴν ἱερότητα αὐτοῦ καὶ πρὸς τὸ μεγαλεῖον εἶναι καὶ τὸ δυσχερὲς καὶ ἀκωνθῶδες τῆς διεξαγωγῆς αὐτοῦ. Τὰ ἐπιτελούμενα κατ' ἔτος βήματα

ὀδηγοῦσιν ἀσφαλῶς τὸν Σύλλογον πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ δίκαιον, ὅπερ ὀφείλει νὰ διατρέξῃ, εἶναι τόσον μακρὸν καὶ δύσβατον, ὥστε τὰ ἐπιτυχῆ ταῦτα ἐτήσια βήματα νὰ μὴ ἱκανοποιῶσιν ἡμᾶς· ἀπαιτεῖται μακρὰ, σύντονος, ἀκαταπόνητος, διηνεκής, ἀδιέλπιτος, ἀλλὰ καὶ περισκευμένη καὶ σάφρων καὶ εὐλαβικῆς ἐργασία πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ ἡμῶν. Ἐργασθῶμεν πάντες, καὶ ἐργασθῶμεν συντόμως καὶ ἐνδελεχῶς ἀλλὰ καὶ μετὰ περισκέψεως καὶ σωφροσύνης.

Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους, καθ' οὓς τὸ Γένος ἡμῶν δικνύει περίοδον δοκιμασιῶν, ὀφείλομεν πάντες νὰ ἐργασθῶμεν, ἰδίᾳ δὲ καὶ κατ' ἐξοχὴν ἡμεῖς οἱ Μικρασιῖται, ὧν ἡ πατρίς διατελεῖ οὕσα τόσον δυστυχῆς καὶ ἀδοξοῦς, ὅσον ἀκριβῶς ὑπῆρξεν ἄλλοτε εὐτυχῆς καὶ ἐνδοξοῦς· ἡμεῖς οἱ Μικρασιῖται ὀφείλομεν διὰ τῆς ἐργασίας ἡμῶν νὰ καταδείξωμεν, ὅτι συναισθανόμεθα ἀρτίως τὴν βαρύτητα τῆς κληρονομίας, ἣτις ἔλαχεν ἡμῖν καὶ ὅτι κατανοοῦμεν ὅποιαν τινὰ χώραν κατοικοῦμεν καὶ τίνων ἀνδρῶν ἀπόγονοι ἐσμέν. Ταῦτα κατανοοῦντες καὶ ταῦτα συναισθανόμενοι, μὴ ὀκνῶμεν νὰ παρέχωμεν πᾶσαν τὴν δυνατὴν ἡμῖν συνεργασίαν—ὅπως ὁ Σύλλογος δυνηθῇ νὰ συνεχίσῃ ἀπροσλόπτως καὶ μετὰ μείζονος ἐκάστοτε ἐπιτυχίας τὸ ἀποστολικὸν αὐτοῦ ἔργον.

Μετὰ τὸν κ. Γενικὸν Γραμματέα ἡ ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπεία ἀποτελουμένη ὑπὸ τῶν κ. κ. Χαρ. Γαλανοῦ, Α. Ἀλεξανδρίδου καὶ Ἀγ. Δάνου, ἀνέγνω διὰ τοῦ εἰσηγητοῦ αὐτῆς κ. Ἀγ. Δάνου τὴν ἐκθέσιν αὐτῆς, καθ' ἣν τὸ ταμεῖον τοῦ Συλλόγου εὐρέθῃ ἔχον ἐν πληρεστάτῃ τάξει. Ὁ κ. εἰσηγητὴς κατέληξε διὰ τῶν ἐξῆς :

«Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον εἰργάσθη κατὰ τὸ λήξαν ἔτος μετὰ ζήλου, μετὰ ἐνθουσιασμοῦ, μετ' ἀφοσιώσεως καὶ αὐταπαρνήσεως. Ἐὰν τὰ ἔργα πρέπει νὰ κρίνωνται ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς δράσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὸ λήξαν ἔτος εἰσι τοιαῦτα, ὥστε οὐ μόνον τὴν πλήρῃ ἐπιδοκιμασίαν τοῦ Συλλόγου, ἀλλὰ καὶ τὸν θαυμασμὸν αὐτοῦ νὰ ἐπισύρωσι. Διὰ ταῦτα προτείνωμεν ὅπως ἐκφρασθῇ ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Συλλόγου πρὸς τὰ μέλη τοῦ Διοικητ. Συμβουλίου».

Μετὰ ζωηρὰν ἐπιδοκιμασίαν τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπείας, ὁ Σύλλογος προσέβη εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας, ἀρισθέντων ψηφολε-

κτῶν τῶν κ. κ. Σ. Ακυρεντιάδου καὶ Θ. Θεοφυλάκτου ἀνέδειξε δέ:
Πρόεδρον μὲν τὸν κ. *Μαργαρίτην Ἐδαγγελίδην* καθηγητὴν ἐν τῷ
 Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Ἀντιπροέδρους τοὺς κ. κ. *Κλ. Χουρμούζη*ν καθηγητὴν καὶ
Ἀντώνιον Κινδύνην ἰατρὸν, ὑφηγητὴν ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ.

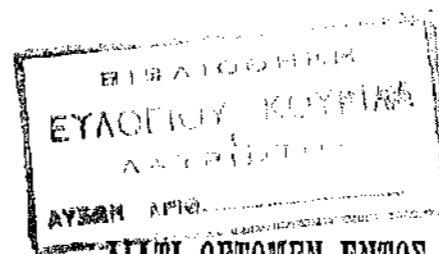
Γεν. Γραμματεῖα τὸν κ. *Κωνσταντῖνον Γ. Λαμέραν* ἰατρὸν,
 ὑφηγητὴν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Εἰδικούς Γραμματεῖς τοὺς ἱερολογιωτάτους κ. κ. *Θεολόγον*
Παρασκευαΐδην καὶ *Κωνστ. Ρωμανόν*.

Ἐφόρον τῆς Βιβλιοθήκης τὸν κ. *Γ. Σουμελίδην*.

Συμβούλους δὲ τοὺς κ. κ. *Κωνστ. Ψάχον* καθηγητὴν, *Ἐδήμερον*
Κολοκοιρώνην δικηγόρον, *Στέφανον Σταμάτη* καθηγητὴν καὶ *Ἀλ.*
Γεωργιάδην ἰατρὸν.

Τούτους πάντας θερμῶς συνεχάρησαν τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου, εὐχόμενα ὅπως τὸ νέον ἔτος γένηται πρόξενον μειζόνων ἀγαθῶν εἰς τὴν παιδείαν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

ΔΙΑΤΙ ΘΕΤΟΜΕΝ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑΣ

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Ὅτε πρὸ διετίας κατὰ τὰς παρχμονὰς τοῦ ἁγίου Βασιλείου ἤσκουν τοὺς ἐν τῇ ἀστικῇ σχολῇ τοῦ Μεγάλου Ῥεύματος μαθητὰς μου περὶ τὴν λαογραφίαν, ἤκουσα παρὰ τινος αὐτῶν τὴν ἐπομένην παράδοσιν, ἣν διὰ τῶν στηλῶν τοῦ φίλου «Βενεφάνους» δημοσιεύω, ἅτε κάλλιστα καὶ μετὰ πολλῆς τῆς εὐφυΐας καὶ χάριτος ἐρμηνεύουσαν τὸ ἔθιμον.

Ἦτο πολὺ σκληρὸς, μοι εἶπεν, ὁ ἑπάρχος τῆς Καππαδοκίας καὶ τὸν φόβον εἶχεν ἐμπνεύσει εἰς ὅλα τὰ μέρη, ὧν ἡ διοίκησις τῷ εἶχεν ἐμπιστευθῆ. Πλὴν ὁμως τῆς σκληρότητος καὶ τὸ εὐτελές τῆς φιλαργυρίας τὸν εἶχε καταλάβει πάθος, διὰ τοῦτο ἡ ἀνά τὰς κώμας τῆς ἐπαρχίας του ἐπίσκεψις οὐδὲν ἄλλο ἐσήμαινεν ἢ διαρπαγὴν καὶ λεηλασίαν παντὸς πολυτίμου τῶν δυστυχῶν ὑπηκόων αὐτοῦ.

Τότε τῆς Καισαρείας ἐπίσκοπος ἦτο ὁ ἱερός Βασίλειος, εἰς ἃν ἡμέραν τινὰ εἰς εὐσεβῆς χριστιανὸς περίτρομος ἀνήγγειλε τὴν προσέλευσιν τοῦ ἐπαρχοῦ, ὅστις ἤρχετο δῆθεν μὲν διὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Καισαρείαν, πράγματι ὁμως ἵνα συλῆσῃ αὐτήν. Ἡ εἰδήσις ἀπὸ στόματος εἰς στόμα διεδόθη καὶ μετὰ μικρὸν ἀνάστασις ἡ τῶν εὐσεβῶν κοινότης ἐζήτηε ἀντίληψιν καὶ ἐπικουρίαν παρὰ τοῦ ἱεράρχου αὐτῆς. Μόνος ἐκεῖνος κατὰ τὴν παρούσαν στιγμὴν ἠδύνατο νὰ λυτρώσῃ αὐτήν.

Τὸ ποιμνιὸν του τότε βλέπων τεταραγμένον ὁ ἀρχιερεὺς μετὰ γαλήνης πρὸς αὐτὸ ἀπέτεινε τὸν λόγον. Ἀδελφοί, τοῖς εἶπεν, ἀπὸ τὸν ὑπερασπίζοντα τοὺς καταδυναστευομένους Πανάγαθον Θεὸν τὴν σωτηρίαν μας πρέπει πρώτιστα πάντων νὰ περιμένωμεν. Ἐπειδὴ ὅμως τοὺς εὐτελεῖς καὶ ματαίους τοῦ χρυσοῦ θαμβῶναι ἢ λάμπει, σὰς προτρέπω εὐθὺς νὰ μοι φέρῃ ἕκαστος, ὅτι πολύτιμον ἔχει ἀντικείμενον, ἵνα εἴτα πάντα ἐντὸς πολυτίμου θέσας θήκης προσφέρω εἰς τὸν σκλη-

ρὸν ἔπαρχον. Τίς οἶδεν ἂν δὲν κατορθώσωμεν νὰ εὐρώμεν σωτηρίαν δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου!

Πρὸς τούτοις ὡς προτείνω τώρα ὅλοι εἰς συνάντησίν του νὰ ἐξέλθωμεν καὶ μετὰ χαρᾶς προσποιητῆς νὰ τὸν ὑποδεχθῶμεν. Ἐγὼ τίθεμαι ἐπὶ κεφαλῆς χωρῶμεν. Καὶ ὅλοι οἱ Καισαρεῖς ἡγουμένου τοῦ σεβαστοῦ ἱεράρχου αὐτῶν ἔσπευσαν εἰς ὑπάντησιν τοῦ ἐρχομένου ἀρχοντος, ὅστις εὐχαριστηθεὶς καὶ ἐκ τῆς προσφωνήσεως τοῦ Βασιλείου καὶ ἐκ τῆς γενομένης αὐτῷ ὑποδοχῆς ἠρνήθη νὰ δεχθῆ τὰ προσφερθέντα εἰς αὐτὸν πολύτιμα ἀντικείμενα, οὐδὲν παρ' οὐδενὸς τὴν φορὰν ταύτην λαβῶν.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἐπάρχου καλέσας ὁ ποιμενάρχης τὰ πνευματικὰ του τέκνα τοῖς εἶπε· Θεῖα χάριτι, ἀδελφοί, οὐδὲν δεινὸν εἰς τὴν πόλιν μας ἐγένετο. Τὰ δῶρά σας ἠρνήθη νὰ δεχθῆ ὁ ἀρχων καὶ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ὁ ἀλάβη ἕκαστος δ,τι πρὸ μικροῦ μοι ἔδωκεν.

Ὁ χωρισμὸς ὁμοῦ ἦτο δυσχερής, διότι πολλοὶ πολλὰ ὁμοια εἶχον προσφέρει ἀντικείμενα, δακτυλίους δηλαδὴ, νομίσματα κτλ. Ὁ Βασιλεὺς ἐν τούτοις διέταξε νὰ κατασκευασθῶσι τὴν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου πλακούντια καὶ ἐντὸς ἐνὸς ἑκάστου αὐτῶν ἀνὰ ἓν ἔθηκεν ἀντικείμενον, τὴν δ' ἐπομένην ἀνὰ ἓν εἰς ἕκαστον ἔδωκε Χριστιανόν. Ποῖον θαῦμα! Ἐντὸς τοῦ πλακουντίου του εὗρεν ἕκαστος δ,τι εἶχε προσφέρει!

Τούτου τοῦ γεγονότος μνήμονες οἱ Χριστιανοί, κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ ἁγίου Βασιλείου ἑορτήν, θέτουσιν ἐντὸς τῆς πῆττας νομίσματα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ἰανουαρίου 1907.

Φαίδων Κουκουλιές

Ἡ Ἐπαρχία Ἀγκύρας

Τὴν ἐπαρχίαν Ἀγκύρας ἀπαρτίζουν αἱ ἐξῆς κοινότητες.

α'. Ἀγκυρα

Ἡ Ἀγκυρα κατοικεῖται ὑπὸ 22424 Τούρκων, 2221 Ἑλλήνων καὶ 8565 ξένων, ὧν 6611 Ἀρμένιοι Παπισοταί, 1016 Ἀρμένιοι Μονοφισίται, 22 Ἀρμένιοι Διαμαρτυρόμενοι, 736 Ἰουδαῖοι καὶ 40 Εὐρωπαῖοι. Οἱ Ἕλληνες ἔχουσι 3 ἐκκλησίας μετὰ τεσσάρων ἱερέων, ἐν Ἀρρεναγωγεῖον καὶ ἐν Παρθεναγωγεῖον, δαπανᾷ δ' ἡ κοινότης πρὸς συντήρησιν τῶν σχολείων ἐτησίως λίρας τουρκικὰς 380. Ἐν Ἀγκύρᾳ ὑπάρχει καὶ ἐν Γαλλικὸν ἀρρεναγωγεῖον τῶν Φραγκισκανῶν ἀδελφῶν καὶ ἐν Γαλλικὸν ὠσαύτως Παρθεναγωγεῖον τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἑλείου. Εἰς τὰ ξένα ταῦτα σχολεῖα φοιτῶσι 15 Ἑλληνόπαιδες.

Τὸ ἐν Ἀγκύρᾳ Ἑλληνικὸν Ἀρρεναγωγεῖον μέχρι μὲν τοῦ 1897 ἀπετελεῖτο ἐξ ἑξατάκτου Δημοτικοῦ καὶ τετρατάκτου Ἑλληνικοῦ σχολείου, ὧν ἑκάτερον εἶχεν ἄλλοτε μὲν ἓνα, ἄλλοτε δὲ δύο διδασκάλους, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου καίτοι μεγάλοι τὴν ἡλικίαν καὶ μεγάλα ἀκούοντες μαθήματα, οἷον Δημοσθένην, Ἀλγευραν, Ἀστρονομίαν κλπ. λίαν ἀπείρως εἶχον περὶ τὴν χρῆσιν τῆς κοινῆς γλώσσης. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ εἰρημένου ἔτους, καταργηθέντος τοῦ ἀτελοῦς τούτου καὶ ἀνωφελοῦς συστήματος, αἱ δέκα τάξεις συνεχωνεύθησαν εἰς πέντε καὶ ἤρξατο ἡ Σχολὴ λειτουργοῦσα κατὰ τὸ καθ' ἑπάσαν τὴν Τουρκίαν ἐν ἐνεργείᾳ σύστημα τῶν Ἀστικῶν Σχολῶν μέχρι τοῦ νῦν ἐπὶ δεκαετίαν ἔχουσα πέντε τάξεις πλὴν τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1902-3, ὅποτε προστέθη μὲν καὶ ἕκτη τάξις ἐν τῇ Σχολῇ, κληρηγήθη δ' ὁμοῦ τὸ ἀμέσως ἐπόμενον ἔτος. Κατὰ τὸ δεκαετὲς τοῦτο διάστημα μεγάλη κατεβλήθη φροντίς ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων πρὸς ἐξάσκησιν τῶν μαθητῶν περὶ τὴν πατριὸν γλῶσσαν, ἥτις ἐπέτυχε μὲν ἐν μέρει ἐν τῇ σχολῇ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἕνεκα τῆς ἀβελτηρίας τῶν ἀπόφοιτῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, οἵτινες ἀκολουθοῦντες τῷ παραδείγματι τῶν γονέων αὐτῶν ἐξ ἄλλείψεως

έθνικοῦ σθένους οὐδύλωσ προσηκουσιν, ἂν μὴ νὰ ἐπκυζήτωσι, τοῦλάχιστον νὰ διατηρήσωσι τὰ προσκτηθέντα. Ὁμολογητέον ὅμως, ὅτι μέγα πρὸς τοῦτο ἐμπόδιον εἶναι καὶ ἡ ἐν τῇ κοινότητι ἡμῶν ἀπὸ τινων ἐτῶν παρατηρουμένη ἔνδεικα, δι' ἣν πολλοὶ καὶ ἀποσύρουσι τὰ τέκνα αὐτῶν ἐκ τῶν κατωτέρων τάξεων, ὡς καὶ ἡ μεγάλη σχετικῶς πληθὺς τοῦ ἐπικρατοῦντος στοιχείου, ἐπιβάλλοντος ἕνεκα τούτου καὶ ἀκουσίως τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ (τὴν Τουρκικὴν). Ἀλλὰ μεγάλη κατ' ἔτος καταβάλλεται προσπάθεια πρὸς ὑπερπήδησιν τῶν δυσκολιῶν τούτων. Πρώτιστον δὲ πάντων τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν ἰδεώδες καὶ δὴ τῆς ἀκαμάτω; ἐργαζομένης ἐνεστώτης ἐφορείας εἶναι ἡ ἀρτία ἔθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἐκπαιδεῦσις τῶν μαθητῶν, ὥστε οἱ ἀπόφοιτοι καλῶς μὲν τὴν νέαν Ἑλληνικὴν νὰ γράφωσι καὶ ἐνοῶσι, στερεῶς δὲ τῆς πατρίου θρησκείας ἀντέχωνται ἐν περιπτώσει φοιτήσεως ἐκ βιοποριστικῆς ἀνάγκης εἰς ξενογλώσσους σχολὰς.

Πρὸς τοῦτο δὲ τὰ ἱερὰ διδάσκονται ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν ὑπὸ ἰδιαιτέρου ἱεροδιδασκάλου, δίδεται μεγαλειτέρᾳ προσοχῇ εἰς τὰς κατωτέρας τοῦ δημοτικοῦ τάξεις, ἵνα ἐκ βέλθρων οἱ μαθηταὶ καλῶς καταρτισθῶσι καὶ προσελήφθῃ ἀπὸ τοῦ ἐνεστώτος ἔτους ἰδιαιτέρα Γαλλοδιδασκαλίας Γαλλίς. τὸ γένος γινώσκουσα καὶ τὴν καθωμιλουμένην Ἑλληνικὴν, ὅπως οἱ ἀπόφοιτοι ἀποφύγωσιν, ὡς οἶόν τε, τὴν εἰς προσηλυτιστικὰς σχολὰς φοιτήσιν, μελετᾶται δὲ καὶ ἡ σὺν τῷ χρόνῳ πρόσληψις ἰδιαιτέρου διδασκαλιστοῦ πρὸς μεθοδικὴν διδασκαλίαν τῶν μαθημάτων τῶν κατωτέρων τάξεων, ὡς καὶ ἡ προσθήκη δύο ἢ τοῦλάχιστον μιᾶς ἐτέρας τάξεως μετὰ διδασκαλίας ἐμπορικῶν μαθημάτων, ἕτινα ἀμφοτέρω ἀπαιτοῦσιν αὐξήσει τῶν πόρων τῆς κοινότητος; περὶ δὲ στρέφεται ἅπασα αὐτῆς ἡ ἐνεστώσα μέριμνα, καὶ ὑπερ ἐλπίζεται σὺν τῷ χρόνῳ νὰ κατορθωθῇ.

Διδάσκουσι δὲ τὰ μαθήματα τῶν μὲν πέντε (4 τοῦ δημοτικοῦ καὶ 1 τοῦ Ἑλληνικοῦ) τάξεων τοῦ Ἀρρεναγωγείου τρεῖς διδασκαλοὶ ἐκτὸς τοῦ Ὀθωμανοδιδασκάλου (διδάσκοντος ἀνὰ 3 ὥρας καθ' ἑβδομάδα εἰς τὴν Δ' καὶ Ε' τάξιν) καὶ τῆς Γαλλοδιδασκαλίας (διδασκούσης ἀνὰ 6 ὥρας καθ' ἑβδομάδα εἰς τὴν Δ' καὶ Ε' τάξιν), τοῦ δὲ νηπιαγωγικοῦ τμήματος ὁ Παιδονόμος.

Τὸ δὲ Παρθενγωγεῖον, ὅπερ μέχρι τοῦ 1896 ἦτο ἄλλοτε μὲν ἐκτάτακτον ἄλλοτε δὲ ἐξάτακτον μεθ' ἑνὸς ἢ δύο διδασκάλων ἢ

διδασκαλιστῶν, ἀπὸ τοῦ ἔτους ἐκείνου ἐπὶ δεκαετίαν λειτουργεῖ καὶ τοῦτο κατὰ τὸ τοῦ Ἀρρεναγωγείου σύστημα ἔχον τέσσαρας τάξεις (4 δημοτικοῦ). Καὶ τῶν μὲν τριῶν ἀνωτέρων τάξεων αὐτοῦ τὰ μαθήματα διδάσκουσι δύο διδασκάλισσαι, ἐκτὸς τῆς Γαλλοδιδασκάλου (διδασκούσης καθ' ἑβδομάδα 6 ὥρας εἰς τὰς δύο ἀνωτέρας τάξεις συγχρόνως Γαλλικὰ, καὶ 6 ὥρας ῥαπτικὴν) τῆς δὲ πρώτης τάξεως καὶ τῶν δύο νηπιαγωγικῶν αὐτοῦ τμημάτων, ὧν τὸ κατώτερον εἶναι ἀνάμικτον ἐξ ἀρρένων καὶ θηλέων, τὰ μαθήματα διδάσκουσι ἄλλαι δύο διδασκάλισσαι ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ τοῦ Νηπιαγωγείου καθιδρύματι.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς πνευματικῆς ἐν γένει καταστάσεως τῶν Ἑκπαιδευτηρίων Ἀγκύρας συντόμως, περὶ δὲ τῶν κτιρίων αὐτῶν ῥητέον τὰ ἐξῆς : Τὸ μὲν Ἀρρεναγωγεῖον (ὑπερ περὶ πρὸς ἡ εἰκῶν) εἶναι κτίριον λαμπρὸν ἰδρυθὲν δαπάνῃ περίπου τρισχιλίων λιρῶν ὀθωμ. τῷ 1871, ἐν χρόνῳς εὐημερίας τῆς κοινότητος, τῇ πρόφρονι συνδρομῇ τῶν εὐγενῶν καὶ ἀγαστῶν οἰκῶν Ἀλιεττόπουλου, Καρασοῦλοῦ καὶ Π. Σισμάνοῦ, οὗτινος μάλιστα ὁ ἐν Κων|πόλει ζάπλουτος καὶ φιλογενῆς ἀδελφὸς κοιδίμος Ἰωανάνης ἐφέντης Σισμάνοῦλος ἐκληροδότησε 2,000 λιρῶν πρὸς διατήρησιν αὐτῶν. Ἐμπροσθεν τοῦ κυρίου κτιρίου ὑπάρχουσι (ὡς καὶ ἐν τῇ εἰκῶνι ὁρᾶται) παροικοδομήματα πρὸς κατοικίαν τῶν διδασκάλων, μεθ' ἃ ἔπεται αὐτῇ λιθόστρωτος, ἧς ἐκκτέρωθεν ὑπάρχουσι κῆποι πλήρεις δένδρων καρποφόρων, περιθέοντες καὶ εὐλόκληρον τὸ κτίριον. Τὸ δὲ παραπλεύρως αὐτοῦ κείμενον Παρθενγωγεῖον ἰδρῦθη τῷ 1885. Τὸ δὲ ἐγγύτατα αὐτῷ κείμενον Νηπιαγωγεῖον ἰδρῦθη τῷ 1889 δαπάναις τῆς κοιδίμου καὶ φιλομούσου συμπολίτιδος Δεσποινούλας Κιουπειζόγλου, ἧτις καὶ ἐτέρας 2,500 λ. ὀθ. πρὸς διατήρησιν τῶν Ἑκπαιδευτηρίων ἐκληροδότησε καὶ τὴν Σμύρνην δι' εὐεργεσιῶν ἐπλήρωσε καὶ τὴν μνήμην τοῖς τε ἐλεῖ καὶ τοῖς ἐδῶ ἀθάνατον κατέλιπε.

β'. Κοτυάειον (Kutahia)

Τὸ Κοτυάειον¹ κατοικεῖται ὑπὸ 24673 Ὀθωμανῶν, 5200 Ἑλ-

¹ Ἴδε Ἐναφάνους τόμ. Γ', σελ. 120.

λήνων και 3194 ξένων, ὧν 2230 Ἀρμένιοι Μονοφυσῖται και 964 Ἀρμένιοι Παπισταί. Οἱ Ἕλληνες κέκτηνται μίαν ἐκκλησίαν μετὰ 4 ἱερέων, μίαν ἑπτατάξιον Ἀσιακὴν Σχολὴν μετὰ 5 διδασκάλων και 250 μαθητῶν και 1 Παρθεναγωγεῖον, ἐν ᾗ φοιτῶσι και τὰ νήπια, μετὰ 6 τάξεων, 4 διδασκαλισσῶν και 300 μαθητριῶν και νηπίων. Ἡ κοινότης δαπανᾷ ἑτησίως ὑπὲρ τῶν σχολείων 470 τουρκικὰς λίρας.

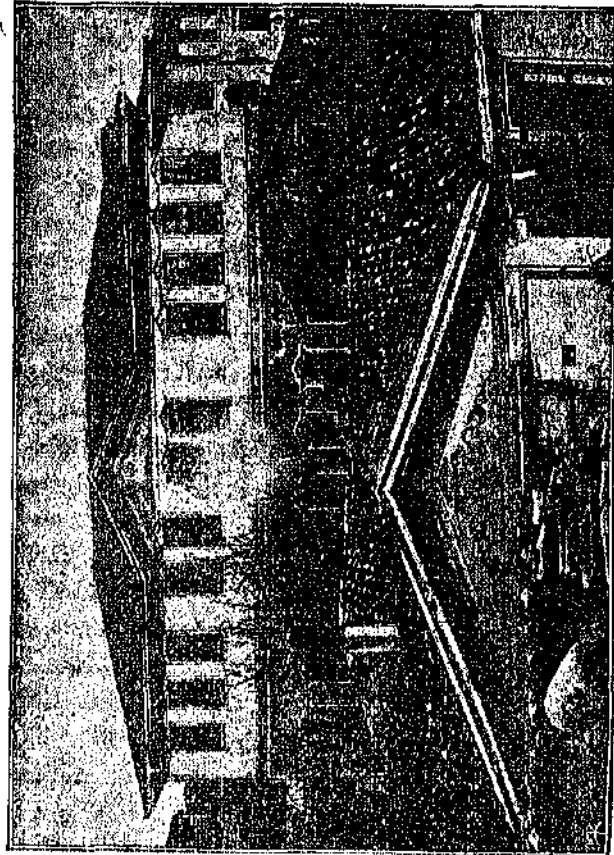
γ'. Δορυλάειον (Eski-Chéhir)

Τὸ Δορυλάειον κατοικεῖται ὑπὸ 23146 Τούρκων, 2282 Ἑλλήνων και 3010 ξένων, ὧν 2400 Ἀρμένιοι Μονοφυσῖται, 307 Ἀρμένιοι παπισταί, 151 Ἰουδαῖοι και 154 Εὐρωπαῖοι. Οἱ Ἕλληνες ἔχουσι 2 ἐκκλησίας μετὰ 2 ἱερέων, μίαν ἑπτατάξιον Ἀσιακὴν Σχολὴν μετὰ 3 διδασκάλων και 150 μαθητῶν, και 1 Παρθεναγωγεῖον μετὰ 3 διδασκαλισσῶν και 140 μαθητριῶν. Ὑπὲρ τῶν Σχολείων ἡ κοινότης δαπανᾷ 250 λίρας Τουρκίας. Ἐν Δορυλαείῳ λειτουργοῦσι 3 ξένοι Σχολαί. Μία Γερμανο-Γαλλο-Ἑλληνικὴ Σχολὴ τῆς Ἐταιρείας τῶν Σιδηροδρόμων Ἀνατολῆς, ἐν ᾗ φοιτῶσι 50 Ἑλληνόπαιδες, ἐν Γαλλικὸν Ἀρρεναγωγεῖον, ἐν ᾗ φοιτῶσι 12 Ἑλληνόπαιδες και ἐν Γαλλικὸν Παρθεναγωγεῖον, ἐν ᾗ φοιτῶσιν 8 Ἑλληνίδες.

δ'. Γιαπὸν-Χαμάμ

Τὸ Γιαπὸν-Χαμάμ κατοικεῖται ὑπὸ 1600 Ὀθωμανῶν και 300 Ἑλλήνων, οἵτινες ἔχουσι μικρὰν ἐκκλησίαν και ἕνα ἱερέα, συντηροῦσι δὲ και τετρατάξιον σχολεῖον μεθ' ἑνὸς διδασκάλου και 30 περίπου μαθητῶν.

I. Π.

ΤΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΟ Δ. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΝ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ

(Ἴδὲ τὰ τεύχη τοῦ Ξενοφάνους τῶν μηνῶν Ὀκτωβρίου
 Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου 1906.)

*Ἀναγνωστέον τ' ἀκόλουθα μετὰ τὴν ἐν τῇ σελίδι 117 παράγραφον
 τοῦ τεύχους τοῦ Δεκεμβρίου τὴν λήγουσαν διὰ τῆς λέξεως Δίφθας.*

¹ Οὐ μικρὸς δὲ εἶνε ὁ ἀμνηστὸς ἠπειρωτικῶν ὀνομάτων ἀνδρῶν, ὃ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν προσφερόμενος.—Καί τινα μὲν τούτων εἶνε τῶν γνωστῶν καὶ ἀλλαχού τῆς Ἑλλάδος διαδεδομένων, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ νέα, εἰς μόνην τὴν Ἠπειρὸν ἐπιχωριάζοντα. Τοιαῦτα εἶνε τὰ μολοσσικὰ Ἀγιλαῖος, Γάμιθος, Δέρκας, Δραΐπος, τὰ θεσπρωτικὰ Θεξουχάρης, Κραῖνος, Ὀνόπερνος, Κάρωπος, Κίλανθος, Κλαθίατος, Παρκόπας, Πεΐαλις, Τειχέρμων, Ὑγγεστος. Π οφανῆς δὲ εἶνε ὁ ἀσυνήθης καὶ ξενίζων σχηματισμὸς τινῶν τῶν ὀνομάτων τούτων, ἅτινα μόλις που φαίνονται ἔχοντα ἑλληνικὸν χαρακτῆρα καὶ δεικνύουσιν ἴσως ἐπίδρασιν τοῦ γείτονος ἰλλυρικοῦ στοιχείου.— Μεταξὺ τῶν περιέργων τούτων ἠπειρωτικῶν ὀνομάτων εἶνε καὶ τὸ τοῦ βασιλέως Θαρύπα καὶ τὸ τοῦ θελυκῶν Νύλα.

Πρὶν ἢ λήξει ὁ τρίτος π. Χ. αἰὼν, ἤρξατο ἡ ἀνάμιξις, σύγχυσις καὶ διαστροφή τῶν τύπων. Ἀπλοποιήσις τις ὑπῆρξεν οἰοεὶ ἀνάγκη εἰς τοὺς ποικίλους λαοὺς τῆς Αἰγύπτου, τῆς Συρίας, ὀλοκλήρου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἄλλων ἀπωτέρων τῆς Ἀσίας χωρῶν, ἐν αἷς,

¹ Ἡ παράγραφος αὕτη ἐλήφθη σχεδὸν αὐτολεξεί ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Σπ. Λάμπρου «Μικταὶ Σελίδες» σελ. 220—221.

διὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, εἰσώρμησαν οἱ Ἕλληνες καὶ ἡ γλῶσσά των, ἀποβάσα γλῶσσα τοῦ συρμοῦ καὶ τῶν εὐ ἠγμένων ἀνθρώπων, ὑπερισχύσασα δὲ καὶ διατελέσασα τοιαύτη καὶ ἀργότερον, ὅτε ἡ Ῥώμη ἐγένετο κοσμοκράτειρα. Ἴνα δὲ κάλλιον ἐννοηθῆ οἷαν ἡ γόησσα τῶν πραγμάτων ἡμῶν γλῶσσα ἐξήσκει ἔλξιν, ἀρκεὶ νὰ μνημονεύσωμεν τὰκόλουθα τοῦ Πλουτάρχου ἐκ τοῦ βίου τοῦ Μάρκου Κράσσου. Ὅτε ὁ Πάριθος Σιλλάκης μετέβη εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ τῶν Πάρθων βασιλέως Ὑρώδου, ὅπως ἀναγγεῖλη τὴν δεινὴν ἤτταν τοῦ Κράσσου, τοῦ ὁποίου προσήγαγε καὶ τὴν κεφαλὴν, ἤβρε τὸν βασιλέα, ὅστις ἐγνώριζε καὶ ὠμίλει τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐν ἐστιάζει μετὰ τοῦ τῆς Ἀρμενίας βασιλέως Ἄρτα—συστάου, ὅστις ἑλληνιστὶ καὶ τραγωδίας ἐποίει καὶ λόγους ἔγραφε καὶ ἱστορίας, ὧν ἔναι διεσώζοντο ἐπὶ Πλουτάρχου: εἶχον δὲ ἀρθῆ αἱ τράπεζαι καὶ Ἰάσων τις Τραλλιανός, τραγωδιῶν ὑποκριτής, ἔτερπε τοὺς συνδαιτυμόνας ἄδων τῶν Εὐριπίδου Βακχῶν τὰ περὶ τὴν Ἀγάθην, πρέπει δὲ νὰ εἰκάσωμεν ὅτι πολλοὶ τῶν ἐν τῷ συμπόσιῳ θὰ ἐγνώριζον τὴν ἑλληνικὴν καὶ ὅτι ὁ Ἰάσων δὲν προσεκλήθη πρὸς τέρψιν μόνον τῶν δύο δυναστῶν.

Ἐτερον μαρτύριον τῆς διχόσεως παρὰ τοῖς βερβήροις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἶνε τὰ νομίσματα πολλῶν τῆς Ἀσίας μὴ Ἑλληνικῶν βασιλέων, ὧν αἱ ἐπιγραφαὶ εἶναι Ἑλληνικαί, ἐν αἷς δὲ προσφιλῆς τίτλος αὐτῶν εἶνε ὁ φιλέλλην.

Ἄλλὰ καὶ ἐν ταῖς κυρίως Ἑλληνικαῖς χώραις, ἐν τ' Εὐρώπῃ καὶ Μικρᾷ Ἀσίᾳ συνεφύρθησαν πολὺ καὶ οἱ λαοὶ καὶ τὰ πολιτικὰ καὶ τᾶλλα ποικίλα συμφέροντα αὐτῶν, ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ αἱ κατὰ τόπους διάλεκτοι καὶ ἡ πολλὴ ἐπὶ τῆς ὀνοματολογίας ἐπίδρασις. Ἡ δ' ἐπιγραφικὴ δίδει ἡμῖν, ὅταν ἀφορᾷ εἰς τὴν ὀνοματολογίαν, πλείστα παραδείγματα, δι' ὧν ἀποδείκνυται ὅτι συμφυρόμεναι αἱ ἑλληνικαὶ διάλεκτοι ἀπεσβέσθησαν μικρὸν κατὰ μικρὸν καὶ διὰ τῆς ἀττικῆς, ἐπικρατησάσης, συνεχυνεύθησαν εἰς μίαν τὴν κοινὴν.

Περὶ ἐργάται εἶνε τρεῖς ἐπιγραφαὶ τῆς Ἰωνίδος πόλεως τῶν Ἐρυθρῶν ἐπὶ τῶν τριῶν τοῦ αὐτοῦ λίθου πλευρῶν. Συμπεραίνω ὅτι ἐγαράχθησαν κατὰ χρονικὰ διαστήματα μικρὸν ἀλλήλων ἀφεστῶτα, ἀλλὰ καὶ αἱ τρεῖς κατὰ τὰ τέλη πάντως τοῦ τρίτου π. Χ. αἰῶνος, ἢ πιθανώτερον τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ δευτέρου, διότι οὐδὲν ἐν αὐταῖς

ἴχνος φαίνεται βωμικῶν ὀνομάτων¹. Καί ναί μὲν καί ἡ τῶν Ἰώνων διάλεκτος ποικίλας εἶχε διαφορὰς ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ δὲν διακιοῦμεθα ν' ἀπαιτήσωμεν τὴν γλῶσσαν τοῦ Ἡροδότου, γράψαντος τὴν ἰωνικήν, ὡς ἐν Σάμῳ ὠμιλεῖτο ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του, καὶ οἱ αἰῶνες ἄλλοι κατ' ἀναλλοίωτον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν νόμον, ὡς ἡ γλωσσολογία μᾶς διδάσκει, ἐπήγαγον παντοῦ πολλὰς ἄλλας διαφορὰς, ἀλλ' ἡ σύμφυσις ὅλων τῶν διαλέκτων γίνεται καταφανὴς ἐν ταῖς περὶ ὧν ὁ λόγος τρισὶν ἐπιγραφαῖς. Κατωτέρω θέλομεν ἀναγράψαι καὶ ἄλλας διαφορὰς, ἐνταῦθα δὲ σημειοῦμεν τὰ κλύουθα, μεταξὺ τῶν ὁποίων πιθανόν νὰ ὑπάρχη καὶ λάθος τι τοῦ χαρακτοῦ, ἀποδεικνύουσι δὲ καὶ τὴν ἀρξαμένην σύγχυσιν καὶ τὴν περὶ τὴν προσωδίαν καὶ λοιπὴν προφορὰν ἐλάσσονα ἢ πρὶν προσοχήν, ὧν ἀφευκτον ἐπακόλουθον ἔπρεπεν ἐξ ἀνάγκης νὰ ὑπάρξῃ ἡ τῶν γραφῶν ποικιλία ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν, αἱ ἀνορθογραφίαι, οἷον Ποσειδῶνος καὶ Ποσειδῶνος—Ἀφροδίτης καὶ Ἀφροδίτης— ἱερτεία πολλὰκις, ἀπαξ δὲ ἱερτεία καὶ ἀπαξ ἱερωσύνη? — Θεόφρων καὶ Θεόφρων—Ἀδῆμα, ἡ λέξις αὕτη εἶνε ἄρα γε ἡ Ἀδείμαντος συγκεκριμένη; ἀλλ' ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγραφῇ ἀπαντᾷ καὶ Ἀδέμαντος—Φυτᾶλμιος ἀντὶ Φυτᾶλμιος—ΦανΝόθεμις, δις ἀπαντωμένης τῆς γραφῆς ταύτης, ἐνῶ ὑπάρχουσιν ἐν ταῖς αὐταῖς ἐπιγραφαῖς Φανόπολις, Φανότιμος καὶ ἄλλαι.

Ὄνοματτα δὲ τὸ πρῶτον μνημονευόμενα² εὐρίσκω Ζωπάς, Πρηξᾶς, Περμενίτης, Ἐκατᾶς, Εἰρηνας, Ἀδήμας, Νοσσώσιμος, Ἀστυκρατεύς, Πυθίων, Ἀστύουος, Ἀπέλλιος ἢ Ἀπελλίας, Κηρισιάνιος, Τρέφων³.

¹ Δημοσιεύσεις τοῦ Μουσείου τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς, τεύχος α' σελ. 103—109.

² Ἐν ἐπιγραφῇ ἐκ Βουλίου, βεβαίως πολὺ μεταγενεστέρᾳ, εὑρηται ὁ τύπος Ἰερατοσύνη. (Ἐκδόσεις Μουσείου Εὐαγγ. Σχολῆς, περίοδος 1884—1885.)

³ Λέγω πρῶτον μνημονευόμενα ὅσα δὲν ἀπαντᾶσιν εἰς τὸ λεξικὸν τοῦ Ραρρ.

⁴ Ὁ ἀρχικὸς τύπος τοῦ ὀνόματος Ζωπάς καὶ τῶν ἐπομένων πέντε ἄλλων εἶνε Ζώπυρος, Πρηξᾶς ἢ Πρηξίας, Παρμένιος ἢ Παρμενίων, Ἐκατάτος, Εἰρηναῖος, Ἀδείμαντος.

⁵ Διεφώνησα εἰς τινων ὀνομάτων τὴν ἀνάγνωσιν π. χ. ἔγραψα Πρηξᾶς καὶ ὄχι Πρηξας καὶ διότι ὑπάρχει ὄνομα Πραξᾶς καὶ διότι ἡ τάσις τῶν χρόνων ἐκείνων εἶνε ἡ πρὸς τὴν δευτερίαν τῶν τοιοῦτων ὀνομάτων, διὰ τὸν αὐτὸν δὲ τοῦτον λόγον προετίμησα νὰ γράψω Ζωπάς, Ἐκατᾶς, Μητρᾶς δὲ καί

τὸ αὐτὸ λεκτέον καὶ διὰ τὰ ὀνόματτα ἐπιχωρίων Θεοτήτων Ἀνδρείων, Ἀβλαβίων, Εὐφρονιστῶν, Θαλείων, Θεῶν Προκυκλίων, τὸ πρῶτον παρουσιαζομένων ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ταύταις, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ κλύουθα ἐπίθετα Θεῶν Τεμενία, Βουλαίη (Ἐστίας) Καυκασεύς, Ἐναγώνιος, ἐγ Κοίλοιοι, ἐν Σαθηρίδαις (Ἀπόλλωνος) Καυκασίδος (Ἀρτέμιδος) Φημίου, Ἀποτροπαίου (Διὸς) Φημίας, Ἀποτροπαίας (Ἀθηνᾶς) ἐγ Κολωναῖς, Σωτεῖρη (Κόρης) Ἀγοραῖος, Πύλιος, Ἀρματεύς (Ἐρμῶ) Τελεία (Ἥρας).

Ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ταύταις εὑρηται ἀναμιξ οἱ ἰωνικοὶ τύποι Πρηξᾶς, Θεόκριτος, Θεόδοτος, Θεόξενος, Ἀρίστης (Ἀριστέας) Φιλίστης (Φίλιστος), Ἀρκέοντος, Ἐστίας Βουλαίης, Κόρης Σωτεῖρης, Ἀρισταγόρη ἢ, πρὸς τοὺς Ἀττικὸς Ἐρμოსίλωος, Διδάσκοροι, Ἐστίας Τεμενίας, Ἥρας Τελείας, πρὸς τὸν δωρικὸν Ἄρατος καὶ τὸν ἄττικον Δωρικὸν Δημάρατος, διότι ὑπάρχει καὶ πλήρης δωρικὸς Δαμάρατος.

Αἱ γενικαὶ Ἀθηνογένου, Μητροφάνου, Ἀριστομένου καὶ ἄλλαι ὅμοιαι πρὸς εὐκολίαν ἐκ τῆς τρίτης κλίτεως μεταπηδήσασαι εἰς τὴν πρῶτην.

τοὶ ὑπάρχει καὶ Μητράς ὄνομα, διότι ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ὑπάρχουσιν αἱ γενικαὶ Παρμενιάδος, Εἰρηνάδος, Ζωπάδος, καὶ φαίνεται δὲ ἀδύνατον νὰ ἔλεγον Παρμενίτας Παρμενιάδος καὶ Εἰρήνας Εἰρηνάδος. Τὴν δ' ἀνάγνωσιν τῆς γενικῆς Ἀδημᾶ εὐρίσκω ἐπίσης ἐσφαλμένην καὶ προτιμῶ τὴν Ἀδήμα, διότι ἂν προέφερον Ἀδημᾶς θὰ ἐγράφετο καὶ ἡ ἀπαντῶσα γενικὴ Ἀδημάδος, καθὼς ὅλων τῶν ἄλλων, τῶν οὐχὶ ὀλίγων ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ταύταις, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω νὰ εἶπω τὸν λόγον, διατὶ πλησίον εἰς τὸς ἄλλα εἰς ἄδος αὐτὸ ἀπέμεινε Ἀδήμας Ἀδήμα ἢ ἔστω καὶ Ἀδημᾶ ὑπονοουμένης ὀνομαστικῆς δευτερίου.—Προτιμῶ δὲ καὶ τὴν συμπλήρωσιν Μ[έδων]τος, ἀντὶ Μ[έδω]νος καίτοι ὑπάρχει καὶ τοιαύτη τοῦ ὀνόματος κλίσις, σπανία ὅμως, τὴ δ' ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγραφῇ ἐν γενικῇ μετοχικῶν ὄνομα Ἀρκέοντος νομίζω συνηγορεῖ κάπως καὶ αὐτὸ ὑπὲρ τῆς γνώμης μου. Ἐν ἐπιγραφῇ δὲ συμριναῖῃ (Μουσείου τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς τεύχος α' σελ. 76—78.) τῆς αὐτῆς ἀκριβῶς ἐποχῆς, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ πολλῶν ὁμοίων ὀνομάτων ἐπιχωριαζόντων ἐν ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσιν, εὑρηται ἀναγνώσεις ὀρθαὶ Πρηξᾶδος, Μητράδος, Ἐκατάδος, ἀπαντῶσι δὲ καὶ ἄλλα ὀνόματα εἰς ἃς οἷον Ἰππᾶς, Ἰσᾶς, καὶ ἡ γραφή Ἀδείμαντος.—Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης γίνεται δῆλον ὅτι ἡ αὐτὴ ἀπαρλλάκτως διάλεκτος ὠμιλεῖτο ἐν τε Σμηρῆνι καὶ Ἐρυθραῖς, διότι σχεδὸν ὅλας τὰς παρατηρήσεις δύναται τις νὰ ἐφαρμώσῃ καὶ εἰς τὴν συμριναῖκὴν ἐπιγραφὴν.

Αἱ παράδοχοι ἀληθῶς γενικαὶ Παρμενιτάδος, Ζωπάδος, Εἰρηνάδος κ. ἄ., ἐνῶ εὐκολώτερον θὰ ἦτο ἂν ἔλεγον Παρμενιτᾶ κτλ.

Αἱ χάριν συντομίας γενικαὶ Ἄκεστεθ, Πυθεῦ ἀντὶ Ἄκεστῆος ἢ Ἄκεπτεός ἢ Ἄκεστέως, ἀφοῦ μάλιστα ὑπάρχει ἡ γενικὴ Ἀχιλλέως.

Αἱ ἀναμιξίωνα γενικαὶ Ἀρκέοντος, Μνησικλείους, Θάλεω κ. ἄ. πρὸς τὰς καθαρὰς ἀττικὰς Ἰσέως, Ἀχιλλέως, Χρυσίππου, Ἀριστάρχου, Ἡρακλεώτου.

Περιεργωτάτη εἶνε ἡ γενικὴ Εὐπαθάδος ἥτις, ἂν δὲν εἶναι λάθος τοῦ χαρακτοῦ ἀντὶ Εὐπαθαΐδος κατὰ τὰ Παρμενιτάδος καὶ ἄλλα ὅμοια, ἔπρεπε νὰ εἶνε Εὐπαθείδου, ὑπονοουμένου ὀνόματος Εὐπαθῆς — ἐν τῇ σμυρναϊκῇ ἐπιγραφῇ εὔρηται Εὐπαθίδης.

Ἵπάρχει καὶ γενικὴ Πυθίκοντος, ἐνῶ ἐν τῇ σμυρναϊκῇ εὔρηται Ἀπελλικῶντος.

Περίεργος μοι φαίνεται ὁ δυσπρόφερτος τύπος Ἀστυκρατέως ἐνῶ ἀπαντᾷ ὁ πρωτόκλιτος Κτησικράτου. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ τῆς κακοφωνίας ἐσχημάτισαν ὄνομα Νοσσώσιμος ἀντὶ Νοσοσώσιμος. Σημειῶ καὶ τὰ Ἀστύνοους ἀντὶ Ἀστύνοος καὶ Εὐθύνοου ἀντὶ Εὐθύνοου.

Ἀναγνωστέον τὰ κέλευθα μετὰ τὴν ἐν τῇ σελίδι 118 παράγραφον τὴν λήγουσαν διὰ τῶν λέξεων κκ. ἄλλα μυρία.

Τὰ πειροπληθῆ ταῦτα εἰς 105 λόγον ἔσχον τὴν ἐπιζητουμένην εὐκολίαν ἐν τῷ τύπῳ. Τὰ τριτόκλιτα τοὺς ἐστενοχώρου, ἀντὶ δὲ νὰ εἴπωσιν Εὐγένης, Εὐμένης Εὐτύχης προετίμησαν Εὐγένιος, Εὐμένης, Εὐτύχιος. Οὐδὲν παράδοχον ὅμως νὰ συνέτεινε κατὰ τι εἰς τοῦτο καὶ ἡ μίμησις τῶν πολλῶν λατινικῶν εἰς *ius*:

Αἱ τῶν Ἐρυθρῶν ἐπιγραφαὶ καὶ ἡ μίξ σμυρναϊκῇ, περὶ ὧν ἐμνήσθην ἀνωτέρω, ὅπως γράψω χαρακτηριστικὰ τινὰ ἐπὶ τῆς ὀνοματολογίας τῶν ἀρχῶν τοῦ δευτέρου π. Χ. αἰῶνος, ἐκίνησαν τὴν περιέργειάν μου νὰ διεξέλθω καὶ τὰς ἄλλας ὑπὸ τοῦ Μουσείου τῆς Σμύρνης ἐκδοθείσας ἐπιγραφὰς καὶ νὰ προσθέσω ὀλίγα μὲν τινὰ ἀφορῶντα εἰς ἀρχαιότερους χρόνους, κυριώτερον δὲ εἰς τοὺς τρεῖς πρώτους μ. Χ. αἰῶνας, μέχρις ὅτου δηλαδὴ Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας ἀνεκέρυξε τὸν Χριστιανισμὸν θρησκείαν τοῦ κράτους τῶν Ῥωμαίων, χωρὶς ὅμως νὰ φανῇ μισαλλόδοχος πρὸς τὴν πρὶν ἑλληνορρωμαϊκὴν θρησκείαν, εἰς δὲ τὴν ἐμὴν ταύτην ἐξέτασιν, ἐάν

τι κακῶς ἐνόησα ἢ ἐσφαλμένως ἔγραψα, εὐχαρίστως θὰ εἶδω τὴν παρ' ἄλλων διόρθωσιν.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐβδόμου π. Χ. αἰῶνος ἀνιδρύθη τὸ μαντεῖον τοῦ τῆς Θηβαΐδος Ἀμμωνος, ἐξ ἧς διὰ τῆς γείτονος λιθυκῆς ὁδοῦ ἢ λατρεία εἰσῆχθη εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀποικίαν τῆς Κυρήνης, περὶ τὰ μέσα τοῦ αὐτοῦ αἰῶνος ἐγκαταστάσης ἐκεῖ, καὶ διὰ τῶν Ἑλλήνων τῆς Κυρήνης μετεδόθη εἰς τὸν λοιπὸν ἑλληνικὸν κόσμον. Τὴν θεότητα ταύτην, ὅπως καὶ πολλὰς ἄλλας ἐξεχούσας ἐν ἄλλαις χώραις, παρουσιαζούσας δὲ χαρακτηριστικὰ ἢ ιδιότητας, ὁμοιοζούσας κατὰ τι πρὸς τὸν ἐξόχως ἑλληνικὸν θεὸν Δία, ἐταύτισαν οἱ πρόγονοι ἡμῶν μετ' αὐτοῦ, ἐξ οὗ Ζεὺς Ἀμμων καὶ ὀνόματα Ἀμμώνιος, Φιλάμμων, Ἰσως καὶ ἄλλα.

Πῶς πλάσαντες τὸ ὄνομα Μελικέρτης τὸ ἔδωκαν αἰνεῖ ἐπίθετον εἰς τὸν Παλαίμονα καὶ ἀπέδωκαν αὐτῷ ιδιότητος θεότητος θαλασσίας συναδευούσης τὸν Ποσειδῶνα καὶ προστατευούσης τοὺς χεμαζομένους θαλασσοπόρους, εἶνε ἀπαρίας ἄξιον, δίδει μᾶς ἡλθεν ἐκ Φοινίκης, σύγκειται δὲ ἐκ τῶν δύο φοινικικῶν λέξεων Μελέκ - Κιριάθ, αἵτινες σημαίνουσιν Κύριος τῆς πόλεως, εἶνε δ' ἐπίθετον τοῦ Τυρίου Ἡρακλέους.

Καὶ ἡ λατρεία τοῦ Ἀδωνίδος εἰσῆχθη παρ' Ἑλλήσι σὺν τῇ τῆς ἀσιατικῆς Ἀφροδίτης, ἐτελεῖτο δὲ πρὸς τιμὴν τοῦ ἑορτῆ ἐξαιρέτως λαμπρὰ τὰ Ἀδωνία, ὡς γνωρίζομεν ἐκ τοῦ χαριστάτου εἰδυλλίου τοῦ Θεοκρίτου τῶν Ἀδωνιαζουσῶν, ἀλλ' ἔχομεν μὲν ὀνόματα ἐκ τῆς Ἀφροδίτης, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐκ τοῦ Ἀδωνίδος ἐκτὸς τῶν ἐπιθέτων τῆς ἑμμανῶς ἐρασθείσης αὐτοῦ θεᾶς Ἀδωναίη καὶ Ἀδωνιάς.

Ἡ φρυγικὴ θεότης Σαθάζιος συνεταυτίσθη πρὸς τὸν Δία ἐπίσης ἔσχομεν δὲ τὸν Δία Σαθάζιον, ἡ δὲ Ῥέα ἢ καθ' Ὀμηρον καὶ Ἡσίοδον ὑπὸ μόνον αὐτὸ τ' ὄνομα γνωστὴ σύζυγος τοῦ Κρόνου συνεταυτίσθη καὶ αὐτὴ πρὸς τὴν Φρυγικὴν Κυβέλην ἢ Κυθήθην τὴν Σιπυληνὴν καὶ ἐγνωρίσθη πρῶτως, πρὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὡς ἡ Μεγάλη Μήτηρ, ἐπλάσθησαν δ' ἐνωρίς ὀνόματα πολλὰ ἐκ τῆς λέξεως Μήτηρ, ἀλλ' εἰς τοὺς κατόπιν χρόνους ἐπεξετάθη πολὺ πλεον ἢ πρὶν ἡ λατρεία τῆς Μεγάλης Μητρός κοινότατα δ' ἐγένοντο τὰ ὀνόματα, Μητρός, Μητρέας, Μητρᾶς ἢ Μήτρως, Μᾶτρος, Μητρόβιος, Μητρώναξ, Μητραφάνης, Μητρόδοτος, Μητρόδωρος, Μητρογένης, Μητρόθε-

μις, Μητροκλής, Μητροκλείδης, Μητρώ, Μητρίνη, Ἰσως καὶ ἄλλα.

Μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον ὁμοίως εἰσῆλθεν εἰς τὴν λατρείαν τῶν Ἑλλήνων ἑνωρῆς καὶ ἰδιαζόντως ἐτιμήθη ἡ Ἰσις, ἣτις ἔδωκε πλῆθος ὀνομάτων, οἷον Ἰσίω, Ἰσεύς, Ἰσέας, Ἰσας καὶ σύνθετα Ἰσιδώρος, Ἰσιδοτος, Ἰσίτυχος, Ἰσίφιλος, Ἰσιδώρα, Ἰσιδότη. — Εὗρηται συχνὰ καὶ ἡ γραφή διὰ τοῦ ει, οἷον Εἰσιγένιος.

Ἀργότερον εἰσῆλκασαν εἰς τὸν ἑλληνορωμαϊκὸν κόσμον καὶ ἔλαβον δικαιοῦματα πολιτογραφήσεως εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ πλῆθους ἄλλο καινῶν δαιμονίων ἐκ διαφόρων χωρῶν: ἐξ Αἰγύπτου ὁ Ἄπις, ὁ Ὄσιρις, ὁ Ὄρος, ἐξ ὧν ὀνόματα Ὄρος² Ἀπίων, Σεραπίων (Ὄσιρις Ἀπίς), Ὄραπίων (Ὄρος Ἀπίς), Ὄρζπόλλων, Ὄριγένης, Φιλοσεραπίς, καὶ ὁ κυνοκέφαλος θεὸς Ἄνουβις παρέσχεν ὄνομα Ἄνουβίω.

Συνταυτίσαντες δὲ τὸν Βῆλον (Baal) τῆς Βαβυλωνίας πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Δία, εἶπον Ζεὺς Βῆλος. Ἡ συμρικτικὴ ἐπιγραφή ὑπ' ἀριθ. 39 (τεῦχος α' τοῦ Μουσείου τῆς Σμύρνης) ἀναφέρει σύλλογον θρησκευτικῶν Συνανουβιστῶν, οἵτινες, φαίνεται, προσφέρουσι θυσίαν εἰς τὸν Ἄνουβιν ὑπὲρ τῆς βασιλείας Στρατονίκης, μεταξύ δὲ 37 ὀνομάτων τὰ μὲν 33 εἶνε καθαρώς ἑλληνικά, ὑπάρχουσι δὲ μόνον δύο φέροντα τὸ ὄνομα Ὄρος, ἀλλὰ καὶ τὰ δύο Λουλάναθος καὶ Λουλάθηνλος. Ἐσχέθη εἰς τὴν ἀρχὴν μὴ τυχόν οἱ δύο τελευταῖοι ἦσαν ξένοι, ἀλλ' εἶνε ἀπίθανον, διότι ἔχουσι ὁ μὲν πρῶτος οὐδὲν Διονύσιον, ὁ δὲ δεύτερος Ζήνωνα. Ἐν τοῖς ὀνόμασιν αὐτοῖς ἀναγνωρίζεται εὐκόλως ὁ Βῆλος καὶ ἔτι πλέον ὁ Ἄνουβις, ἀλλὰ τί σημαίνει ἡ λέξις Λούλα, ἡ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ὀνόμασι παρατεθεῖσα, εἶνε ἕτερα τις θεότης, ἣν συνέζευξαν πρὸς τὸν Ἄνουβιν καὶ τὸν Βῆλον ἢ ἐπίθετον τι τιμητικόν;

Εἰς τὴν ἑλληνικὴν λατρείαν εἰσῆλθον ἐγκαίρως καὶ ἡ Ἀνάιτις, ἡ περσικὴ Ἄρτεμις, ἀπαντῶσα ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς καὶ Ἄρτεμις Ἀνάιτις, καὶ ἡ Ἀτάργητις ἢ Δερκέτω τῶν Σύρων καὶ ἡ Κοττυτώ τῶν Θρακῶν καὶ ὁ Μίθρας τῶν Περσῶν, ἀλλὰ δὲν ἄφησαν ἔχνη εἰς τὸ ὀνοματολόγιον τῶν Ἑλλήνων.

¹ Τὰ Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος καὶ ἄλλα προγενέστερα πιστεύω μὴ προερχόμενα ἐκ τῆς Ἰσιδος, ἀφοῦ παρ' Ὀμήρω ἔχομεν καὶ τὸν οὐδὲν τοῦ Πριάμου, Ἴσον.

² Ἐν ταῖς αὐταῖς ἐπιγραφαῖς καὶ Ὄρος ἀντὶ Ὄρος.

Εἰς κάθε ὁμοίαν ἑλληνικὴν ἐπεχωρίσασαν δαιμόνια καινά, ὡς ἀπέδειξαν ἡμῖν αἱ τρεῖς Ἑρυθραῖκαὶ ἐπιγραφαὶ Ἀβλαβίων, Ἀνδρείων, Θαλείων, Εὐφροιστῶν καὶ Θεῶν Προκυκλίων. Μία ἐπιγραφή συμρικτικὴ εἶνε περίεργος καὶ διὰ τὰ ξενότροπα ὀνόματα καὶ διὰ τὴν πρωτόκουστον ἐπιχώριον θεότητα, ἰδοῦ αὕτη.

«Μολεσέος Τρώγλου Κακάδω Εὐχῆν».

Ἄλλ' ἡ νέα θεότης, ἣς ἡ λατρεία ὑπερηκόντισε πάσας τὰς ἄλλας ἐν ταῖς πόλεσι τῆς Μικρῆς Ἀσίας εἶνε ἡ τοῦ θεοῦ Μηνός, ἀναφερομένου ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς καὶ διὰ τοῦ Λατινικοῦ ὀνόματος Λούνου, τὰ δὲ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐπίθετα καὶ τὰ ἐκ τῶν χωρῶν, ἐν αἷς εἶχε ναοὺς, πρέπει νὰ ἦσαν παρὰ πολλὰ, ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῶν συναγομένων πολλῶν ἐκ τῶν σχετικῶς εὐαριθμῶν ἐπιγραφῶν τῶν ἐκδόσεων τοῦ Μουσείου τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς, ἐν αἷς ἀπαντῶσι Μηνὶ Τιάμου, Μηνὶ Πετραεῖτη, Μηνὶ Λαβάνη, Μηνὶ Τυράννω, Μηνὶ Ἀξιεττηνῶ, Μηνὶ Οὐρανίω καὶ ἀλλαχοῦ Θεῶ Ἀνάειτι καὶ Μηνὶ Τιάμου, ὀνόματα δ' ἐπλασθήσαν πάμπολλα, οἷον Μῆνος, Μηνᾶς, Μήνιος, Μηνοφάνης, Μηνογένης, Μηνόφιλος, Μηνόφαντος, Μηνόδωρος, Μηναγόρας, Ἰσως καὶ ἄλλα. Κατὰ περίεργον σύμπτωσιν ἐν ἐπιγραφῇ ἐκ Τόμεως τῆς Ποντικῆς εὗρηται Μήνιος καὶ Μίνιος. Εἶναι ἄρα γε τὸ δεύτερον ἀνορθογραφία; Ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ταύταις εὗρηται αἱ γενικαὶ Μηνᾶ καὶ Μηνάδος. Ὁ Θεουκιδίδης μνημονεύει Λακεδαιμόνιον ὄνοματι Μηνᾶν, ὡς ἐκ τούτου πρέπει νὰ υποθέσωμεν ὅτι ἑνωρῆς εἶχε τιμηθῆ ὁ θεὸς Μῆν ἐν Σπάρτῃ, ἀλλ' ὅτι πολὺ ἀργὰ ἡ λατρεία του ἔλαβε τὴν κατόπιν γνωστὴν ἡμῖν μεγάλην ἔκτασιν.

Ὄνόματα ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ταύταις τὸ πρῶτον ἀπαντῶντα εἶνε Λουλάναθος, Λουλάθηνλος, Ἀσβακος, Πόσεινος, Ἀττεσᾶς, Βορικκῆ, Ὀριντος, Τόρκος, Μολεσέος, Κάκαδος θεότητος, Κοτοθήους δὲ καὶ Εἰλαμούου εἰς γενικὴν, Δράλλας, Δραβόκιμος, Δραθκος, Δράδων, Δάλος. Περίεργον εἶνε τὸ δαικικὸν Δάος ἐν καταλόγῳ Ἐφήθων μικρασιατῶν. Τὰ Βίθως καὶ Κότυς ἐν ἐπιγραφῇ ἐκ Καλλιπόλεως ἢ Λαμφάκου ἐμφαίνουσι τὴν ἐπίδρασιν τῆς γείτονος Θράκης, τὰ δὲ Δάης καὶ Δάδας ἐκ Τόμεως τὴν τῆς Δακίας.

Δ. Μ.

ΕΚΔΡΟΜΗ
ΕΙΣ ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΗΣ ΝΥΣΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΑΣΤΑΥΡΩΝ

Μετὰ τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ τῆς Ἑλλ. Σχολῆς Ναζλίου καὶ τῶν μαθητῶν τῆς ΣΓ' καὶ Ζ' τάξεως ἐξεδράμομεν κατ' αὐτὰς εἰς τὰ ερείπια τῆς ἐν Καρίας Νύσης, ἡ θεὰ τῶν ερείπιων τῆς ὁποίας καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ τῆς ἀρχαίας πόλεως ἀποψις ἐγγενῶσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ φιλοτίμου νέου αἰσθημάτων ὑψηλότερα, πνευματικώτερα. Ἐκεῖ ἐπὶ τῶν τετριμμένων τοῦ θεάτρου ἐδωλίων, ἐπὶ τῶν σεσαλευμένων ὄγκων τῶν προκιωνίων οἰκοδομῶν βυθίζεται τις εἰς ἄλλον κόσμον.

Κατερχόμενος εἰς τὰ μελανοβαφῆ καὶ ἀπαίσια ἀνάκτορα τῶν ὑποχθονίων θεοτήτων, ἔρχεται εἰς ἐπιμιξίαν πρὸς τοὺς ἡμιθέους ἐκείνους, ὧν αἱ ψυχαὶ περιίπτανται περὶ τὰς ἐρήμους ἐκείνας συνοικίσεις, ὄμμα γενομένης ὑποχθονίου τιτανομαχίας τῶν μετὰ τὸν Σωτῆρα χρόνων.

Ἄκρα ἐπ' ἄκρου εἰς ἄκρον σιγὴ ἐν ἐκείνοις βασιλεύει, ἀκούεται δὲ ποῦ καὶ ποῦ ὑπόκωφος φωνὴ ζφηλάτου, ἀντηχοῦσα κατὰ τὰ φοβερά τοιχώματα χαράδρας διαιρούσης τὴν πόλιν ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον.

Ἐσκίρτων ἀπὸ χαρᾶς οἱ νέοι μαθηταὶ ὥσει ὑπερηφανεύομενοι, διότι κατέρθωσαν νὰ καθήσωσιν ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐδωλίων, ἐφ' ὧν πρὸ δεσχιλίων ἐτῶν ἐκάθητο οἱ πρόγονοὶ των θεώμενοι τὰ προϊόντα τῆς δραματικῆς τὰ μετακομισθέντα ἀνὰ τὰς χαραδρώδεις ἐκείνας οἰκήσεις ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῆς πόλεως τῆς Παλλάδος.

Τρεῖς ἀδελφοὶ Ἀθυμβρος, Ἀθύμβραδος καὶ Ἰέρηλος ἀπὸ Λακεδαιμόνος ὀρμήσαντες συνήκισαν κατὰ τὰς κλιτῆς τῆς Μεσσηνίδος τρεῖς

ὀμωνύμους πολίχνας, βραδύτερον δὲ διὰ τὸ λειπανδρῆσαι, ἐξ ἐκείνων συνήκισθη ἡ Νύσα. Πότε δὲ τοῦτο ἐγένετο ἡ ἱστορία οὐδὲν ἀναφέρει.

Ἀπαίσια προβάλλουσι τὰ ερείπια τείχους ἐκτισμένου δι' ὄγκωδῶν λίθων καὶ σπονδύλων ἀκατεργάστων στύλων, εἰς ὀλίγην δὲ πρὸς τὰ ἄνω ἀπόστασιν ἀπαντῶμεν τὰ ερείπια τῆς ἀγορᾶς. Στοαὶ ἐξ ὄγκωδῶν λίθων μήκους πλέον τοῦ μέτρου καὶ βάρους ἡμίσεως μέτρου, ἀναμῆξ ὀικοδομημένοι εἶναι τὰ μόνα ταύτης περισφζόμενα λείψανα. Ἄξιον δὲ παρατηρήσεως ὅτι πολλοὶ τῶν ὄγκων ἐκείνων δὲν εἶνε μονόλιθοι, ἀλλὰ μᾶζα συμφυῆς πολλῶν μικροτέρων λίθων διὰ τοῦ ἐν χρήσει τῷ χρόνῳ ἐκείνῳ πηλοῦ συνεσφιγμένων καὶ ἀποτελούντων ἐν τι ἕλον ὀρθογώνιον στερεὸν χρησιμεῦσαν εἰς τὴν οἰκοδομήν. Μετ' αὐτὸ καὶ ὀλίγη ἀνωτέρω προβάλλουσι ὑπόνομοι πλατεῖς, ἀδιέξοδοι, ἀνωθεν κεχρισμένοι, οὓς νομίζομεν ὑπόγεια ἀνωθι ἐκτισμένων ἰδιωτικῶν οἰκημάτων. Ποῦ καὶ ποῦ εὐρίσκει τις κιονόκρανα πάντη ἐφθαρμένα, εὐτελοῦς δωρικῆς ῥυθμοῦ ἀνὰ τοὺς ἀγρούς, οὓς διαρχόμεθα, ἵνα φθάσωμεν εἰς τοῦ θεάτρου τὰ ερείπια.

Κεῖται δὲ τοῦτο, καθ' ἃ καὶ ὁ Στράβιον ἀναφέρει, μεταξὺ δύο λόφων, σφίζονται δὲ πολλαὶ βαθμῖδες, τὰ ερείπια τῆς σκηνῆς ἐκτισμένης δι' ὄγκωδῶν ὀρθογωνίων λίθων καὶ μικρῆς στοαὶ κατὰ τὴν ἀριστερὰν πλευράν. Ἐγνώριζον ἄρα γε οἱ ὀρσεῖθιοι τῆς Νυσαίων πόλεως κάτοικοι ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταχειρίζωνται ἐν τοιούτοις δημοσίοις ἔργοις μάρμαρα ὀλιγώτερον ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ ὕδατος ἐπηρεαζόμενα, ἵνα διατηρῶνται ταῦτα ἐν καλῇ καταστάσει δι' ἡμᾶς τοὺς ἀπογόνους, ὅτινες ἐν λατρείᾳ θ' ἀποθαυμάζωμεν τὰ γιγάντεια ἐκείνων ἔργα; Οἱ λίθοι οὓς μετεχειρίσθησαν ἐν ταῖς δημοσίοις τούτοις οἰκοδομήμασι φαίνεται ὅτι ἦσαν ἄσβεστολίθοι ἐκ τῆς Μεσσηνίδος ἐξορυττόμενοι, δι' ὃ καὶ τελείως ἐφθάρσαν καὶ αὐταὶ αἱ ἐπιφάνειαι καὶ γωνίαι καὶ τὰ βαθύτερα ἐπ' αὐτῶν ἀναγεγλυμμένα κοσμήματα. Δὲν δυναμέθα νὰ γνωρίζωμεν κατὰ πόσον καὶ ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων καὶ τῶν λοιπῶν κεχωσμένων προϊόντων τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ γλυπτικῆς μετεχειρίσθησαν τὸν αὐτὸν λίθον. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν συνετέλεσαν εἰ μὴ νὰ καταδικάσωσι τὴν πόλιν καὶ τὰ κειμήλια αὐτῆς εἰς αἰώνιον σκότος, παραδόντες πᾶν ὅ,τι καλὸν τῷ Πλούτωνι καὶ τῇ Κόρῃ,

θεοῖς τὰ μάλιστα ὑπὸ τῶν Νυσαίων λατρευομένοις, καὶ ἰδιαιτάτα προσήκουσι τῇ χαρμυδρῶδει τοῦ ἐδάφους τῆς πόλεως φύσει.

Παρακολουθῶντες τοῦ Στράβωνος τὰς πληροφορίες, ὅστις οὐ μόνον ἐπεπιέφατο αὐτήν, ἀλλὰ καὶ διέμεινεν ἐν αὐτῇ ἀκούων Ἀριστοδήμου ἐσχατόγηρω υἱοῦ Μενεκράτους νέος παντελῶς, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ὅπισθεν τοῦ ἐνός τοῦ θεάτρου λόφου γυμνασίον. Σφίζεται τούτου ἑκτασίς, 30 περίπου πήχεων τετραγωνικῶν, τετράγωνος τετειχισμένη πάντοθεν καὶ ἐπιμεγισμένα τὰ τοιχώματα ἔχουσα διὰ μάζης ἀσφαλτοειδοῦς ὑπερύθρου χρώματος. Ἡ μεγάλη ποσότης τοῦ ἐν αὐτῇ χρώματος ἐμποδίζει νὰ διακρίνη τις ἐδώλια καὶ ἔδρας καὶ εἴ τι ἄλλο.

Κατήλθομεν εἰς τὴν γέφυραν τὴν συνδέουσαν τὸ ἐν τμήμα τῆς πόλεως μετὰ τοῦ ἄλλου. Ἡ διασχίζουσα τὴν πόλιν χαράδρα καὶ συντελέσασα, ἵνα ἡ Νῦσα δίπυλις ὀνομάζεται, ἔχουσα τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπὸ τῆς βλάσεως τοῦ θεάτρου, ἀπολήγει εἰς ἀνοιγμα ἀπότομον, ὑπομιμνήσκον τοῦ Κορινθιακοῦ ἰσμοῦ τὸ χάσμα. Κατὰ τὰ ἐκατέρωθεν ὑψηλὰ τοιχώματα φαίνονται ποῦ καὶ ποῦ εἰσπίτια τοίχων, οἵτινες ἂν μὴ συνέδον τζῦτα, ἐξετείνοντο ὅμως, ἵνα ἀναστέλλωσι καθ' ἑ δὲ δύναται τις νὰ εἰκόσῃ, τὴν ὁρμὴν τοῦ ὕδατος, ὅπερ ἠδύνατο νὰ παρκαύρῃ ἄγκους παμμεγέθεις ἐκατέρωθεν. Τρία ἢ τέσσαρα φαίνονται τῆς γεφύρας τὰ τῆξα, ἐν πολλοῖς ἐφθαρμένα, διὰ λίθων μικρῶν ἀκατεργάστων καὶ πλίνθων. Κατὰ ταύτην φαίνεται ὅτι ἠπλοῦτο καὶ ὑδραγωγεῖον μετοχευθεὸν τὸ ὕδωρ εἰς τὸ ἀπέναντι τμήμα τῆς πόλεως. Ἐν τῷ ἀριστερῷ τούτῳ τμήματι εὔρηται ἑκτασίς, ἐν ᾗ σφίζονται πέντε ἢ ἕξ τεμάχια στύλων βραδωτῶν μήκους δύο μέτρων, ἔνθα ὑποθέτομεν ὅτι ἕδρατο νὰ εἰς ἀγνώστῳ θεότητι. Τόσον δ' ὁ χρόνος καὶ ἡ βραχὴ ἐπηρέασαν αὐτοῦς, ὥστε μάλισ δύνανται τις νὰ διακρίνη τὰς βραδωτάσεις.

Ἐποκάτω τῆς ὡς εἴρηται ἐκτάσεως εὔρηται τρεῖς μεγάλοι θόλοι, ὧν ὁ μὲν ἐπειδὴ καθ' ἕνα τὸ ἐσωτερικὸν ἀπὸ τοῦ ἡμίσεως καὶ ἄνω εἶναι αἰθάλῃ πυκνῇ βεβαμμένος, ὁπῆ δὲ τεχνητῇ φέρει αὐτὸν εἰς κοινῶν μετὰ τῆς ἀτμοσφαιρας κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον, ὑποθέτομεν ὅτι ἦτο ἂν μὴ κλίβανος, ἀλλὰ λουτρῶν θερμαίνων τὸ ἄνω αὐτοῦ ἐν δεξαμενῇ ὕδωρ, ὅπερ θὰ ἔχύνετο διὰ τῶν ἐπι αὐτοῦ ἀνωμένων ἐκ πλίνθου ἀγετῶν τοῦ δευτέρου θόλου.

Προχωροῦντες πρὸς τὰ νοτιώτερα ἀπαντῶμεν οἰκοδόμημα πολυγωνικόν, ὠκοδομημένον λίθοις κοινοῖς, φέρον διαφόρους μικρὰς καὶ μεγά-

λας στοάς, θολωτοὺς ἐκατέρωθεν διαδρήμους, ἐν δὲ ταῖς ἐσωτερικαῖς πλευραῖς ἐσοχὰς ἐν εἰδὲι παραθύρων ὀρθογωνίων μετὰ τόξων. Κατεῖχε 15 καὶ πλέον τετραγ. μ. ἑκτασίαν. Ἦτο ἄρα γε δημοσία τις βιβλιθήκη ἢ Σχολή, ἐν ᾗ ὁ Ἀριστοδήμος ἐδίδασκε ἀπρὸς μὲν τὴν ῥητορικὴν, δείλης δὲ τὴν γραμματικὴν; Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει τὴν μαρτυρίαν τοῦ Στράβωνος ὅτι Νυσαεῖς ἐνδοξοὶ γεγόνασιν ἄνδρες, Ἀπολλώνιος ὁ στωϊκὸς φιλόσοφος, Μενεκράτης Ἀριστάρχου μαθητῆς, Ἀριστοδήμος ἐκείνου υἱὸς καὶ Σώστρατος ἀδελφὸς αὐτοῦ καὶ ἄλλος Ἀριστοδήμος ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ παιδεύσας Μάγνον Πομπήϊον ἀξιόλογοι γραμματικοί, δὲν δύναμεθα εἰ μὴ εἰς τὰς Μούσας τῶν Νυσαίων νὰ ἀποδώσωμεν τοιοῦτον οἰκοδόμημα.

Ἐποκάτω πάντων ἐν τῷ ἀριστερῷ τούτῳ τμήματι φαίνεται μεγάλη τοῦ τείχους πύλη ἐπιμελῶς κατασκευασμένη. Συγὴ νεοκινή. Οὐδὲ ἐν ἀνάγλυφον οὐδὲ ἐν ἀγάλματι. Ἐὰν πάντα κρύπτονται ὑπὸ τῷ βροῦ χῶματι.

Ἐν δὲ καὶ ταῦτα ἔχουσι φιλοτεχνηθῆ διὰ τοῦ αὐτοῦ τῶν οἰκοδομῶν λίθου, ἔχουσι μεταβληθῆ καὶ ταῦτα εἰς παραμορφωμένους ἔγκους. Ἐχουσιν ἕως συμφραγῆ, ὅπως ἔχουσιν ἐξοφραγῆ καὶ τὰ σήματα τῶν μυσταγωγῶν ἱερέων, οἵτινες ἐν τῷ χαραινείῳ ἄντρον πέραν τῆς Νύσης ταῦς ἀσθενεῖς διὰ μαγείων ἐθεράπευον, ὅπως ἔχουσιν ἐκλείψη τελείως καὶ αἱ μεγάλας τῶν Ἀχαράκων πανηγύρεις, καθ' ἃς ἀπερὶ μεσημβρίαν ὑπολαθόντες ταῦσαν οἱ ἐκ τοῦ γυμνασίου νέοι καὶ ἔφηβοι γυμνοὶ καὶ λίπ' ἀθλητιμμένοι μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ ἄντρον ἀνεκόμεζον (Στράβ.). Οὐδὲν δ' ἀμφίβολον ὅτι καὶ ἡ τῆς πόλεως ταύτης καταρροὴ ἔλαβε χώραν κατὰ τὰς μεγάλας τοῦ μεσαιῶνος θεομηνίας, αἵτινες πολλὰς τῆς Μικρασίας Ἑλληνίδας πύλεις μετέβαλον εἰς εἰσπίτια.

Πρὸ ταύτης ὅμως ἐπιδρομῇ ἀπὸ βορρᾶ ἐξηνάγκαζον τοὺς κατοίκους νὰ καταλείπωσι τὰς ἐαυτῶν κατοικίας, λείψανα δὲ τῆς τότε ἐπικρατοῦσης κακοδαιμονίας φαίνονται καὶ νῦν, ὅποτε στοὰς τοῦ τείχους καὶ τῶν ὑδραγωγείων μελλούσας νὰ καταρριφθῶσιν, ὑπεβήταζον πρόσθετα νεώτερα ἐκ πλίνθων τῆξα. Ἀγνωστον ἂν ἐλεῖ ἐκράτησεν ὁ Χριστιανισμὸς, καθ' ὅσον οὐδὲν ἡ ἱστορία ἀναφέρει, οὐδ' ἐν δὲ σημεῖον τούτου εὔρηται. Ἡ πόλις λοιπὸν φαίνεται ὅτι ἦ πρὸ τοῦ 15 αἰῶνος

μ. Χ. κατεστράφη, ἢ ἂν καὶ μετὰ ταῦτα ἐτηρήθη, ἀναμφιβόλως ἦν κούμη παραμειομορφωμένη, καὶ πενιχρά.

Ἐν σιωπῇ, ἀπὸ τῶν ἐντυπώσεων ἐκείνων ἐγγεννηθείσα, ἐπεσκοπήσαμεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς νεκρῆς πόλεως ἅπαξ ἔτι τὸν μαγευτικὸν τοῦ Μαιανδρείου τόκητα καὶ ριψάντες περίλυπον βλέμμα ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκείνης τοποθεσίας καὶ τῶν σιγηλῶν καὶ σιτοθρότων τοῦ παρελθόντος λειψάνων, κατήλθομεν διὰ μικρῆς κατωφερείας εἰς Σουλτὰν Χισάρ δεύτερον μετὰ τὸ Ναζλίον σταθμὸν.

Μετὰ τὴν κατὰ τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου ἐ.ε. ἐπισυμβῆσαι ἀνὰ τὴν Μ. Ἀσίαν θεομηνίαν, καθ' ἣν πολλοὶ θρηνοῦσι καὶ ὑλικὰς ζημίας καὶ ἀνθρώπινα θύματα, καθ' ἣν ἀναστατώσεις τῶν στοιχείων τῆς φύσεως ἐπέφερον ἀλλοίωσιν γενικὴν καὶ εἰς αὐτὸν τοῦ ἀτμοῦ τὸν γίγαντα, ἀνήλθομεν καὶ πάλιν ἐν ἡμέρᾳ διαίθρῳ μετὰ τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ καὶ τῶν μαθητῶν τῶν ἀνωτέρων τάξεων εἰς τὰ ἐρείπια τῶν Μασταύρων, 1 1)2 ὄραν ἀπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς πόλεως ἀπέχοντα. Πρὸς τὸ τέλος τοῦ εἰς τὸ Μαιανδρεῖον πεδίου βλέποντος προσώπου τῆς Μεσσηγίδος εὐρηται ὀροσειρὰ λοφίσκων ῥωμντικῶν, ἀτημελήτως ἐρριμένων ἐκεῖ ὑπὸ ἀοράτου γιγαντιαίας χειρὸς, σύμπλεγμα θαυμαστόν, κατάρτυον ἐκ πρίνων καὶ ἄλλων θάμνων. Χείμαρροι ὀρητικοὶ κατὰ διαφόρους χρόνους ἐκρίζοντες δένδρα καὶ ἄρδην τὸ ἔδαφος ἀντρέποντες ἀφῆκαν κατὰ τὴν διάβασίν των λίθους καὶ ἄμμον ἀποτελέσαντας ὑψώματα συμπαγῆ, ὧν ἡ θεὰ ἀναβιδάζει τὸν νοῦν τοῦ παρατηρητοῦ εἰς οὐχὶ ἀφισταμένους χρόνους, καθ' οὓς τὰ ὕδατα τῆς Μεσσηγίδος τῇ ὑποβοηθείᾳ ὑπογυθίου τιτανομαχίας ἐδημιούργουν λόφους καὶ πεδιάδας νέας διακρινόμενας διὰ τοῦ μελανωτοῦ αὐτῶν χύματος τῆς ὀροσειρῆς τῆς Μεσσηγίδος.

Κατὰ τὰς μικρὰς τῶν λόφων τούτων κοιλάδας, ἔποικοι, ἴσως ἀπὸ Νύσης, κατέκησαν τὰ Μάσταυρα, συνοικίαν τῆς Νύσης εἰς ὅχι ἀφισταμένους χρόνους. Τὰ νῦν περισφζόμενα τῆς μικροπόλεως ταύτης, εἶνε τμήμα τείχους, στοκί τινε; χρησιμεύουσαι ὡς βάσεις αὐτοῦ καὶ εἴσοδοι πρὸς ἀγορὰν ἢ πρὸς ἄλλο τι δημόσιον συναθροίσεων μέρος. Εὐρήματα τινὰ, ὡς ἐν ἄγαλμα τῆς Τύχης ἀκέφαλον, σύντριμμά τι σαρκοφάγου μετ' ἐπιγραφῆς πρὸς τὸν νεκρὸν, δλίγα κιονόκρανα ῥυθμοῦ ἰδιορρυθμοῦ μήτε πρὸς τὸν Ἴωνικὸν μήτε εἰς τὸν Κορινθιακὸν τείνοντος καὶ τινὰ ἀποσπᾶσμά τε ἀναγλύφων, ἐν οἷς παρίσταται ἡ θεὰ

Τύχη καθήμενη καὶ κέρας ἐν χερσίν ἔχουσα παρά τινα ρωμαλέον ἱπποδαμαστήν, δεικνύουσιν ὅτι καὶ τὰ Μάσταυρα, εἰ καὶ μικρόπολις εἶχε ποιάν τινα ἀκμὴν ἰδίαν κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐποχὴν. Ἀλλὰ τὸ τὰ πάντα ἀνατρέπον τοῦ χειμῶνος στοιχεῖον ἐπεσώρευσε ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τσαούτην ἰλὺν, ὥστε δὲν δύναται τις οὐδὲ τὰ κύρια σημεῖα τῶν διαφόρων οἰκοδομημάτων νὰ καθορίσῃ.

Ἐπὶ δύο λόφων διακρινομένων κατὰ τὸ ὕψος καὶ τὴν κατατομὴν καὶ παριστόντων ὁμοίωμα ἐξείσιν τῶν δύο τοῦ Παρνασοῦ κορυφῶν, ὅφ' ἂς ἴδρυτο τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ χρηστήριον, σφζονται ἐρείπια τοῦ τείχους τῆς ἀκροπόλεως ἐκ λίθων ποταμείων μικρῶν ἀσθέστῳ προσκεκολλημένων. Ὁ ἐκτεταμένος ἀπ' αὐτῶν ὀρίζων ἀνὰ τὸ Μαιανδρεῖον πεδῖον εἶνε τι ἔζοχον. Τί ἀρχὴ γε ἐγένετο τὰ ἐπ' αὐτῆς κειμήλια; Μέχρι τῆς χθῆς κιονόκρανα καὶ σύντριμματα ἀγαλμάτων ἐχρησιμοποιοῦντο εἰς κατασκευὴν ἀσθέστου ὑπὸ τῶν κατοίκων τοῦ Ὄθωμ. χωρίου Μασταύρων! Τὸ πᾶν ἐκεῖ ἐτάφη, ἵνα μὴ ἀναφανῆ ποτέ. Καὶ ὅμως ἢ ἐν τῷ σαρκοφάγῳ σφζομένη ἐπιγραφὴ δεικνύει ὅτι δημοκρατικῶς οἱ Μασταυριταὶ ἐπολιτεύοντο καὶ βουλὴν καὶ δῆμον ἐκέκτηντο καὶ τὰ ἄξια λόγου ἐπὶ ἰδικιτέρων πλακῶν ἐνέγραπον καὶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει κατέθετον. Ὁ Στράβων ποιῆται μνεῖαν τῶν Μασταύρων, τῶν Ἀχαράκων καὶ τῶν Βριούλλων ἐντεῦθεν τοῦ Μαιανδρου ὡς περὶ κητοικῶν ἀξίων λόγου. Ἐκ τῶν περισφζομένων ἔργων τῆς τέχνης σκοτεινὴν τινὰ ἰδέαν σχηματίζομεν. Δὲν διακρίνομεν ἀξίαν λόγου τέχνην ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ ῥωμαϊκὴν ἀγαλματοποιίαν ὑπολειπομένην τῆς Ἑλληνικῆς. Ἀλλ' ὅποια ἢ τῶν Μασταυριτῶν δρᾶσις ἐν τοῖς ἄλλοις, δυσκολώτατον, τόγε νῦν ἔχον, νὰ καθορισθῇ.

Πότε καὶ ὑπὸ τίνος τὰ Μάσταυρα κατεστράφησαν, ἀγνωστον. Ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Σχολῆς Ναζλίου εὐρηται τεμάχια μικρῶν στύλων φέροντα σταυροῦς καὶ μικρὸν ἀναβρυτήριον ἔχον ἐγγεγλυμμένους στοὰς ῥυθμοῦ βυζαντιακοῦ κομισθέντα ἀπὸ τῶν Μασταύρων. Ἐκ τούτων συμπεραίνομεν ὅτι ἐπὶ τῶν χριστιαν. χρόνων ὑφίσταντο. Ἀρχὴ γε οἱ σεισμοὶ οἱ τὴν Μ. Ἀσίαν συγκλονήσαντες παρέσυραν καὶ τὴν πόλιν ταύτην εἰς τὴν καταστροφὴν, ἢ λαὸς τις πολεμικώτερος ἐξεδίωξε τοὺς κατοίκους καὶ τὰ ἑαυτῶν συνέτριψεν, ἵνα τελεία, ὡς κατὰ τὰς Ἰσραήλ, ἐπιτεθῇ ἢ ἐκδικησῆς; Τὸ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Μικρασιατικῶν

τούτων πόλεων σκότος ὁ χρόνος καὶ αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἀνακαλύψεις οὐ διαλύσωσιν.

Ἡ αὐτὴ ἀρὰ γε τύχη ἀναμένει καὶ τὰς σήμερον ἑλληνίδας τῆς Μ. Ἀσίας παροικίας, τοῦλάχιστον ὑπὸ τὴν ἄλλην, τὴν πνευματικωτέραν ἔποψιν; Προώριται ἀρὰ γε, ἵνα χεῖμαρρός τις φθινοπωρινὸς παρασύρη καὶ εἰς ἐρείπια μεταβάλη πᾶν ὅ,τι πνευματικὸν οἰκοδόμημα αἱ ἡμοσπονδεῖαι αὐταὶ κατάρθωσαν ἀπὸ χρόνων καὶ οἰκοδομήσωσι διὰ τῶν συντριμμάτων τοῦ μεγαλείου των; Ὁ Σύλλογος τῶν Μικρασιατῶν ἀνέλαβε τὴν ἀναγέννησιν τοῦ μεγαλείου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τὴν θεμελίωσιν αὐτοῦ ἐν τῇ πέτρᾳ, ἵνα αἶσι δῆπότε ἀνεμοὶ τοῦ μέλλοντος, οἰαδῆποτε φορὰ τῶν πραγμάτων, προδιαχαρᾶσθαι ὑπὸ τῆς Θεῆας Προνοίας, στῆ πρὸ συμπλοῆς σώματος, τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ στοιχείου, τοῦ γινώσκοντος πλέον παντός ὅτι δεῖν καὶ ζῆ, χάριν τῆς εὐδαιμονίας του, πειθόμενον εἰς τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, καὶ ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς κοινῆς προόδου καὶ εὐημερίας, ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τῶν ἄλλων ἐθνικοτήτων, τοῦ γινώσκοντος ἐπὶ τέλους ὅτι διὰ καὶ ὑφίσταται οὐχὶ ὡς ἄλλοι παρρητιμῆνον, ἀλλ' ὡς λελαξευμένος ἀδάμας, δεῖν χρηστῶς καὶ πολιτεύηται καὶ τὰ πάτρια καὶ τιμᾶ.

Ἐν Ναζλίου τῇ 17 Δεκεμβρίου 1906.

Ἀχιλεὺς Βάντζιος
Σχολάρχης

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ἨΘῶΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜῶΝ ΤΗΣ ΚΩΜΟΠΟΛΕΩΣ ΛΙΒΙΣΙΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ

ὑπὸ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

Τῇ παλαινέσει τοῦ σεβαστοῦ Προεδρείου τοῦ Συλλόγου τῶν Μικρασιατῶν ἐφιλοπόνησα τὴν ἐξῆς διατριβὴν περὶ τῶν κατὰ τοὺς πρὸ ἡμῶν χρόνους ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς κωμοπόλεως Λιβισίου, ἀρυσθεὶς τὰς πληροφορίας μου ἐκ τῶν μάλλον ἀξιολύτων πηγῶν. Νομίζων δ' ἐπαρκῆς ὡς οἱ φίλοι ἀνγκνῶσται, πρὶν ἢ γνωρίσωσι τὸ ἔθιμα αὐτῆς, γινώσκωσιν ὅπως δῆποτε τὴν τοποθεσίαν αὐτῆς, ἀρχομαι ἀπὸ τῆς διὰ βραχέων περιγραφῆς αὐτῆς.

Τοποθεσία.

Πρὸς Νότον τῆς κωμοπόλεως Μάκρης τῆς Λυκίας καὶ εἰς δύο ὠρῶν ἀπόστασιν εὐρίσκεται κοιλάς εὐμεγέθης, ἐν τῇ μεσημβρινῇ πλευρᾷ δὲ ταύτης εἶναι ἐκτισμένη ἐπὶ τῶν ὑπορείων καὶ τῶν κλιτύων λόφων καὶ βουνῶν ἡ ἐξ ἑπτακοσίων χριστιανικῶν οἰκογενειῶν ἀποτελουμένη κωμοπολις **Λιβισίου**, ἀμιγῆς πάσης ἄλλης φυλῆς. Ἐκ τῶν οἰκιῶν δ' αὐτῆς ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς καταθεῖται τις τὴν θερμότητάτην καὶ θελκτικωτάτην κοιλάδα αὐτῆς, τὴν βρῖθουσαν παντοδαπῶν φυτῶν, τὸ πλεῖστον ἀμπέλων καὶ συκῶν καὶ ἄλλων ὀπωροφόρων δένδρων, πρὸς δὲ καὶ ἀκάρπων, ὧν ἕνεκα καθίσταται τὸ κλίμα τοῦ Λιβισίου εὐκτατον καὶ ὑγιεινὸν καὶ κατ' ἀκολουθίαν θερμὴν τοῦ θεροῦ διατριβὴ τοῖς Μικραῖσις, τοῖς μὴ δυναμένοισ ἐν τῷ θερεὶ καὶ ἀνέχονται τὸ νοσηρὸν καὶ ἀθυγιεινὸν κλίμα τῆς Μάκρης. Καὶ ὄντως θελκτικωτάτη εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς κοιλάδος ἐν τῷ θερεὶ ἐκ τῶν παντοίων δένδρων, μάλιστα δὲ ἐν τῷ ἡρι, ὅποτε προστίθεται καὶ ἡ λάμπρυνουσα καὶ κελλίνουσα τὸ πεδίον τοῦ Λιβισίου ἐκρινῆ γλῶσση, δι' ἣν παντελῶς καταθέλεται τὸ ὄμμα τοῦ θεατοῦ. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς θέσεως αὐτῆς, ἥδη δ' ἔλωμεν ἐπὶ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα.

Α' Ἔθιμα ἐν τῇ γεννήσει.

Ἐφ' ὅσον ἡ γυνή ἦτο ἔγκυος, προσφυλάσσετο δεόντως πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς κακοῦ. Τοῦ τέκνου δ' ὅμως καλῶς τικτομένου, εἰάν ἦτο πρωτότοκον, ἐπέμποντο παῖδες ἐκ τῶν συγγενῶν ἢ τῶν γειτόνων, ὅπως ἀναγγείλωσι τοῖς οἰκείοις τὴν εὐφροσύνην ἀγγελίαν περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ ἀναμενομένου τέκνου, λαμβάνοντες ἐπὶ τούτῳ ὡς χάρις εὐαγγελία (συγχαρήλια) νόμισμά τι ἢ μανδήλιον μετὰξινον.

Εὐθύς δὲ μετὰ τὴν τοκετὸν ἡ μαῖα, λαμβάνουσα τὸ νεογνὸν καὶ λούουσα αὐτὸ ἐν χλιαρῷ ὕδατι, ἐκάλυπτεν αὐτὸ ὅλον δι' ἄλατος τετραμμένου. Ἀλλὰ μετὰ 8 ὥρας ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἡ μαῖα, τεθείσα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου μεγάλην λεκάνην, περόντων πάντων τῶν συγγενῶν, ἔλουεν αὐτήν· τὸ ἀρτιγέννητον πρὸς ἀπόπλυσιν αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἄλατος, ὅποτε τῶν περισταμένων ἐκκιστος ἔρριπτεν ἐν τῇ λεκάνῃ τὴν προαιρετικὴν αὐτοῦ ὄψιν, ἀνήκουσαν τῇ μαίᾳ, πλὴν τοῦ μισθοῦ, ὃν οὐκ ἐλάμβανε, τῶν κούριων αὐτῆς ἕνεκα, παρὰ τῶν γεννητόρων. Αὐθημερὸν δὲ προσκαλεῖτο ὁ ἱερεὺς, ὅπως παράσχη τῇ λεχοῖ τὴν ὑπὸ τῆς μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίαν κεκατονισμένην εὐχὴν τῆς γεννήσεως. Εἰς ἐνδειξιν δὲ τῆς χάρις, ἣν ἐνδομύχως ἡσθάνετο ὁ πατήρ, ὑφίστατο δαπάνας ἀποχρώσας, προσκαλούμενος ἅπαντας τοὺς συγγενεῖς καὶ πολυτελεῖ αὐτοῖς τράπεζαν παρατιθέμενος, ἥτις ἐλέγετο ἀπηλάβη τοῦ παιδοῦ.

Οἱ δὲ συγγενεῖς εὐθίζοντο νὰ πέμπωσιν εἰς τὴν λεχῶ παντοῖα γλυκίσματα καὶ τὰ λεγόμενα «κατημέργια». Μετὰ τεσσαράκοντα δ' ἡμέρας ἀπὸ τῆς γεννήσεως, καὶ ἂς αὐστηρῶς προσφυλάσσετο ἡ μήτηρ, μετέβαιναν αὕτη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἔχουσα ἐν χερσὶ τὸ βρέφος, ὅπως λάβῃ παρὰ τοῦ ἱερέως τὴν τεσσαρακονθήμερον εὐχὴν.

Ἐὰν δὲ συνέπιπτε νὰ γεννηθῇ ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις καὶ ἄλλη, δὲν ἐπετρέπετο νὰ ἐπισκεφθῇ ἢ μία τὴν ἄλλην πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῶν 40 ἡμερῶν, εἰάν δ' ὅμως ἐπιμένουσαι ἤθελον νὰ ἐπισκεφθῶσιν ἀλλήλας, ἀντήλασσον δακτυλίδια. Τῆς δὲ λεχοῦς ὑπὸ ἀδιαθεσίας τινὸς καταλαμβανομένης, ἐνομίζετο εἶναι ἀκάθαρτον πρόσωπον ἐλθόν, ἐπεσκεψάτο αὐτήν. Τοῦτου ἕνεκα ἐκάλουν γυναῖκα εἰδήμονα τῆς διὰ μαγείας θεραπείας τῆς ἀδιαθεσίας ταύτης. Ἡ δὲ μαγεία ἐγένετο ὡδε· ἡ τὴν μαγείαν γινώσκουσα γυνή, λαμβάνουσα ὀλίγην ζύμην καὶ ὀλίγην σπο-

δὲν καὶ ὀλίγα κρόμμια καὶ ὀλίγον μελάνθιον καὶ ἄλλα τινὰ καὶ πάντα ταῦτα μετ' ὄξους ἀνκμυγνύουσα καὶ μίγμα τι ἀποτελοῦσα, διένεμεν αὐτὸ εἰς ἑπτὰ τεμάχια, δι' ὧν, ψιθρίζουσα, ἤλειφε τὰς πλάμας καὶ τὰς δύο παρεῖας καὶ τὴν γαστέρα καὶ τὸ πέλμα τῶν ποδῶν.

Ἐὰν δὲ, πολλῆς πάντοτε ἐπιμελείας λαμβανομένης περὶ τοῦ μὴ διασκεισθῆναι τὸ νεογνὸν ὑπὸ μηδενός, καθ' ἕσον τὰ δυσσκελισμένα βρέφη καθίσταντο ἀτροφικά, ἐξ ἀπροόπτου ὅμως δυσσκελιζέτο, ἐχρῶντο τῇ δετῇ μαγείᾳ, τῇ λεγομένῃ «αὐγά». Λαμβάνουσα ἄλλον ὅτι 3 ὥρ παρ' οἰκίῳν, ἐν αἷς θάνατος οὐδέποτε συνέβη καὶ τὴν ἐσπέραν τῆς Παρασκευῆς τιθεῖσαι ἐν ἀγγείῳ, ἐκτεθειμένῃ δι' ὄλης τῆς νυκτὸς εἰς τὸ ψῦχος καὶ τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου θραύουσαι αὐτὰ, ἰσχύουσαι τὸ παιδίον γυμνὸν ἀντικρὺ τοῦ ἡλίου καὶ ἀλείφουσαι αὐτὸ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ τοῦ περιεχομένου τῶν ὡῶν, ἐνέδουον εἶτα αὐτὸ παλαιὰ ἐνδύματα, ἅτινα μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔκαιον ἐν τριῖδι πρὸς ἦν, ἐπανερχόμενα, δὲν ἔστρεφον τὸ βλέμμα.

Ἐὰν δὲ πάλιν τὸ νήπιον μὴ ἐθεραπεύετο, ἀγοράζουσαι οὐκ ἄν κρέατος αἰγείου καὶ ἀγγείου ὕδατος πληροῦσαι, ἔχεον τὸ ἐν τῷ ἀγγείῳ ὕδωρ ἐν μικρῇ λάβητι, ἐξ οὗ, ἀφ' οὗ ἐβράζε μετὰ τοῦ κρέατος, λαμβάνουσαι, ἔχεον πάλιν αὐτὸ ἐν τῷ ἀγγείῳ. Ἐπειτα δὲ μεταβαίνουσαι εἰς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας καὶ ἐπὶ τριῶν ξυλαρίων σταυροειδῶς τεθειμένων τὸ βρέφος ἰσχύουσαι, ἐκάλουν κοράσιόν τι 8—9 ἐτῶν, ὕπερ, λαμβάνον τὸ ἀγγεῖον, ἔχεον ἐπὶ τοῦ βρέφους τὸ ὕδωρ ἀντικρὺ τοῦ ἡλίου. Ἐξαντλουμένου δὲ τοῦ ὕδατος, ἀνυψούσα ἡ μήτηρ τὸ παιδίον πρὸς τὸν ἡλίον, ἔλεγε τοῖς «νὰ ἦλθε μου, μὴ ὁ τόπος σου, μὴ τὸ γαστάκισου». Ἵστερον δὲ τὸ κοράσιον, λαμβάνον τὰ τρία ξυλαρία καὶ πρὸς ἡμιστῆς τοῦ ἡλίου στρεφόμενον, ἔλεγε τρίς, «νὰ τὸ ἀμανάτι σου ἦλθε μου», μεθ' ὃ ἀνεχώρει χωρὶς νὰ στρέψῃ τὸ πρόσωπον. Τοιαύταις λοιπὸν μαγείαις, ἐπικρατούσαις ἔτι καὶ σήμερον, ὡς μὴ ὠφελε, παρὰ τισὶ γυναῖξί, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γραιδίαις, ἐχρῶντο τότε αἱ γυναῖκες πρὸς ἀποσώθησιν παντὸς κακοῦ ἐπαπειλοῦντος τὴν μητέρα ἢ τὸ τέκνον.

Β'. Ἔθιμα ἐν τῇ βαπτίσει.

Ὁ ἀνάδοχος ἀφ' οὗ ἤθελεν ἀγοράσῃ ὑφασμά τι μετὰξινον ἢ χρυσοῦφραντον ἀξίας ὅπωςδήποτε μεγάλης καὶ ἤθελε παρασκευάσῃ δύο λαμπάδας ἐκ μελισσίου κηροῦ καὶ 50 ζεύγη κηρίων, πρὸς δὲ καὶ ἐνδύ-

ματα πολλάς πολλῆς ἀξίας, μετεπέμπετο ἅπαντας, φίλους τε καὶ συγγενεῖς, ὅπως παραστῶσιν ἐν τῇ ἱερᾷ τελέσει τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος, τοῦ γινομένου ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ. Ἀπὸ τῆς οἰκίας δὲ μέχρι τοῦ ναοῦ ἔφερον ἐν ταῖς ἀγκάλαις τὸν βαπτιστικὸν ἢ θυγάτηρ μὲν τοῦ ἀναδόχου ἢ τῆς ἀναδόχου, εἴαν ἦτο ἕγγαμος, ἢ ἀδελφὴ δ' αὐτοῦ ἢ αὐτῆς, εἴαν μὴ ἦτο, παρακαλουθούτων καὶ πάντων τῶν προσκεκλημένων. Μετὰ τὴν τέλεσιν δὲ τοῦ μυστηρίου, προπορευομένων μὲν τῶν ἱεροψαλτῶν, ᾄδόντων, ἐπομένων δὲ τῶν ἱερέων ἄνευ ἱερῶν ἀμφίων καὶ τοῦ φέροντος ἐν ταῖς ἀγκάλαις τὸ νεοφώτιστον τέκνον, ἔγοντας ἅμα ἐν χερσὶ σταυροειδῶς δύο λαμπάδας ἀνημμένας, μετέβαινον ἅπαντες οἱ κεκλημένοι ἐν πομπῇ κοινῇ εἰς τὸν οἶκον τοῦ βαπτισθέντος, ἔνθα ἢ μὲν μήτηρ τῆ τοῦ ἱερέως παρακελεύσει μετὰ τριπλῆν μετάνοιαν, ἀσπαζομένη τὴν δεξιὰν τοῦ ἀναδόχου, οἰασθήποτε ἡλικίας, παρελάμβανε τὸ ἐαυτῆς τέκνον μετὰ τινων συμβουλῶν ἐξ ὑπογυίου κατὰ τὴν στιγμὴν ἐλείνῃν γιγνομένων ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου, δι' ὧν προστέρετο νὰ γεραίρῃ καὶ τιμῇ προσηκόντως τὸν ἀνάδοχον, ὁ δὲ πατὴρ παρετίθετο πλουσιωτάτην τράπεζαν, ὅπως συμφάγῃσι καὶ συμπιώσιν ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ ἅπαντες, κληρικοῖτε καὶ κοσμικοί, δαπανῶν ἀρκούντα χρήματα. Ἐνίστε δὲ προσεκολλῶντο καὶ μουσικὰ ὄργανα, δι' ὧν χριστιανοπρεπῶς διεσκέδαζον. Μετὰ δὲ ταῦτα ἅπαντες, ἀπερχόμενοι, ἤρχοντο τὰ δέοντα τοῖς τε γονεῦσι καὶ τῷ ἀναδόχῳ.

Σημειωτέον δ' ὅτι ὁ ἀνάδοχος εὐθὺς μετὰ τὴν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βαπτισθέντος μετάβασιν, ἐπλήρωσε καὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ψάλτας καὶ τοὺς νεωκόρους καὶ τὴν μαῖαν.

(ἀκολουθεῖ).

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΔΙΑΜΑΝΤΑΡΑ
Διευθυντοῦ τῶν ἐν Καστελλορίζῳ ἐκπαιδευτηρίων

ΠΑΡΑΠΛΟΥΣ ΛΥΚΙΑΣ ΑΠΟ ΜΕΓΙΣΤΗΣ (ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟΥ) ΕΙΣ ΜΥΡΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 142)

6. Ῥόδος τῆ 18|30 Ἀπριλίου 1869

Κύριε Γεώργιε Δ. Χ. Ἄντωνε

Καστελλόριζον.

Ἐνὰ χεῖρας ἔχω τὰς δύο ἐπιστολάς σου, φέρουσαι ἀμφοτέραι τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν 16|28 Ἀπριλίου, ἐξ ὧν παρατηρῶ μὲ εὐχαριστήσιν μου, ὅτι ἐκάμετε τὴν ἀπαιτουμένην ἐπίσκεψίν σας πρὸς τὸν Ἐξ. Ἀχμέτ Πασσῶν, καὶ ὅτι ἀπὸ τούτου ἡ πατρίς σας ἐλευθερώθη ἀπὸ τοὺς καθημερινούς τυραννοὺς, οἵτινες μεταφερθέντες ἐνταῦθα ἐτέθησαν εἰς τὰς φυλακὰς τῶν κακούργων.

Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς ὅτι θὰ διατηρεῖτε τὰ συμφέροντα τῆς Μοναρχίας, μεθ' ἑλίου τοῦ ἀπαιτουμένου ζήλου, καὶ ὅτι ὡς καὶ πρότερον θὰ στήνετε κάθε προσοχὴν, ὅπως εἰδοποιῆς τὰ δέοντα ὅπου δεῖ, πρὶν εἰσεῖτι τὰ πράγματα λάθουν σπουδαιότητα.

Σὺς χαιρετῶ καὶ μένω

7. Ῥόδος τὴν 28|10 Μαΐου 1869.

Κύριε Γεώργιε Δ. Χ'' Ἄντωνε

Καστελλόριζον.

Ἐνὰ χεῖρας ἔχω τὴν ἀπὸ 25|17 τρέγοντος μηνὸς ἐπιστολήν σας, ἐξ ἧς παρατηρῶ μὲ λύπην μου ὅτι ἐνέκα τῶν καθημερινῶν πυρετῶν σας δὲν ἠδυνήθητε νὰ ἐλθῆτε πρὸς ἀντάμωσίν μου ἕνα ὁμιλήσωμεν διεξοδικώτερον περὶ πολλῶν πραγμάτων καὶ πρὸ πάντων τὰ τοῦ Μοναστηρίου.

Ὅψέ ποτε ἔχετε ὑποθέσει· τοῦ Μοναστηρίου, πρέπει ὡς σὰς προέ-
γραψα ν' ἀποτείνεσθε πρὸς τὸν Κύριον Χ' Βασιλείον, ὅστις ἔμεινε ἐν
τῇ ἀπουσίᾳ μου προσωρινῶς διευθυντὴς τοῦ ὑποπροξενείου τούτου.

Σὰς εὐχαριστῶ καὶ μένω
Henry Ducé

Υ. Γ'. Ἐπειδὴ καὶ ὁ Κύρ. Ἀλφρέτ Βιλιώτης ὑποπρόξενος τῆς Ἀγ-
γλίας θέλει σὰς γράψαι ἀπ' εὐθείας ἵνα σὰς ζητήσῃ μερικὰς πληροφο-
ρίας, διὰ τοῦτο σὰς παρακαλῶ ἵνα εὐχαρεστούμενοι εὐχαριστήσῃτε αὐ-
τὸν εἰς τὰς αἰτήσεις του.

Ἀντίγραφον ἐπιστολῆς τοῦ ἐνταῦθα Ῥωστικοῦ Ὑποπροξενείου
πρὸς τὸν ἐν Ἀττάλειᾳ Μουτσαζρίζην.

Ἐξοχώτατε,

Ἡ ὑμέτερα ἐξοχότης δὲν ἀγνοεῖ βεβαίως ὅτι κατὰ τὸν Μάρτιον
τοῦ ἔτους 1868 Βεζ. διαταγὴ τῆς Ὑψ. Πύλης σταλεῖσα πρὸς τὸν
Γενικὸν Διοικητὴν Κόνιας ἐσύστηνε ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν καὶ συν-
δρομὴν τῶν ἁρμοδίων Ὀθωμανικῶν Ἀρχῶν ἐπὶ τῆς ἐργασίας καὶ τῶν
συμπερόντων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ἐν Μύροις τῆς Λυκίας Ἁγίου Νικο-
λάου, καὶ ὅτι ἀντίγραφον τῆς ἰδίας Βεζ. ἐπιστολῆς ἐστάλη διὰ τοῦ δι-
ευθύνοντος τὰς ἐργασίας τῆς ῥηθείσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸν αὐτόσοι Μη-
τροπολίτην Ἁγίου Πιστιδεῖας ἵνα παρουσιάσῃ αὐτὴν πρὸς τὴν Ὑμ.
Ἐξοχότητα.

Μέχρι πρό τινος καιροῦ οὐδεμίαν ἀφορμὴν ἐδόθη πρὸς ζημίαν τῶν
συμπερόντων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ χρόνου μεταβάς κατ-
έφησεν εἰς Μύρα μετὰ τῆς συζύγου του ὁ ὀνομαζόμενος Γεώργιος Μι-
σέλλας Κρής, ὅστις πᾶν μέσον μετεχειρίσθη καὶ μεταχειρίζεται ὅπως
ῥαδιουργῆ τοὺς φιλησύχους κατοίκους Ὀθωμ. κατὰ τῶν ἐργασιῶν τῆς
Ἁγ. Μονῆς, καὶ τοῦ διευθύνοντος αὐτὰς Νικολάου Χ. Ἀντωνᾶ, ἐπὶ
ποσούτου δὲ ἐφθασεν ἡ κακεντρέχεια τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὥστε πρὸ
δύο μηνῶν καὶ κατὰ προτροπὴν τοῦ ἰδίου ἐπιτεθεῖσα ἡ σύζυγός του
κατὰ τοῦ Νικολάου Χ. Ἀντωνᾶ διευθυντοῦ τῶν ἐργασιῶν ἐξύβρισε
αὐτὸν ἀναιδῶς καὶ παρακινήθεισα περισσότερον, πρὸς τοῦ αὐτοῦ συζύ-
γου τῆς ἐλιθοβόλησεν αὐτὸν σύρασα συνάμα μάχαιρην ἐκ τοῦ κόλπου
τῆς ὅπως τὸν φονεύσῃ. Εὐτυχῶς ὅμως τραπείς εἰς φυγὴν ἀπηλλάχθη

τοῦ θανάτου. Τὸ συμβῆν τοῦτο ἔλαβε χώραν ἐνώπιον πολλῶν ἀν-
θρώπων, οἵτινες διὰ πιστοποιητικοῦ τὸν ὁμολόγησαν τὸ κακούργημα,
ὕπερ μετεχειρίσθη ἡ γυνὴ αὕτη· ἀντίγραφον δὲ τοῦ πιστοποιητικοῦ
καθὼς καὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ διευθυντοῦ τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐκκλησίας
ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἐπισυνάψω ἐπὶ τῆς παρούσης μου.

Μετὰ τὸ συμβῆν τοῦτο ὁ ταραχοποιὸς Γεώργιος Μισέλλας φοβηθεὶς
μὴ τυχὸν καταδικασθῇ ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν, ἐπρόλαβε πρῶ-
τος ν' ἀναφερθῇ πρὸς τὸν Κὰς Καϊμακάμην καὶ διὰ παρεξηγήσεων
ἀδυνάθη νὰ πείσῃ τὸν Διοικητὴν τούτου, ὅστις ἀμέσως ἀπέστειλε ζαπτιὲν
εἰς Μύρα καὶ συνέλαβε τὸν διακληθέντα Νικολάου Χ' Ἀντωνᾶν χω-
ρίς ν' ἀφήσῃ καιρὸν εἰς αὐτὸν νὰ προδιαθέσῃ τὰ συμπερόντα τῆς Ἐκ-
κλησίας ὡς μοι ἀνήγγειλεν ὁ ἐν Καστελλορίζῳ πράκτωρ τῆς Ῥωσσίας.

Κατὰ συνέπειαν τῶν ὅσων ἐξέθεσα ἡ Ὑμέτερα Ἐξοχότης δύναται
νὰ συμπεράνῃ ποῖα κακὰ ἀποτελέσματα ἠμποροῦν νὰ ἐπιφέρουν αἱ
ῥαδιουργίαι τοῦ Γ. Μισέλλου ὅστις διὰ τῆς βίαιας ἀπομακρύνσεως τοῦ
διευθυντοῦ ἀπὸ τῆν ἐργασίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἔγινε πικρατίως μεγάλων
ζημιῶν.

Πεπεισμένος ὅθεν εἰς τὴν εὐθύτητα τῆς Ὑμ. Ἐξοχότητος ἐλπίζω
ὅτι θέλει εὐχαρεστηθῆ καὶ προσκαλέσῃ ἐνώπιόν της τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος
ταραχοποιὸν Γεώργιον Μισέλλαν καὶ ὅχι μόνον θέλει τιμωρήσῃ αὐτὸν
εἰκότως ἀλλὰ καὶ πρόνοιον θέλει λάβῃ κατ' αὐτοῦ διὰ τὸ μέλλον εἴτε
ν' ἀποπέμψῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ τόπου ἐκείνου, εἴτε νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ ἀξι-
όχρεων ἐγγύησιν ὑπὲρ τῆς καλῆς διαγωγῆς του εἰς τὸ ἐξῆς.

Παρακαλῶ τὴν Ὑμ. Ἐξοχότητα νὰ μοι γνωστοποιήσῃ ἐγκαίρως
περὶ τῶν πρακτέων της, ὅπως ὀδηγηθῶ ὅποια μέτρα δεῖλω νὰ λάβω
διὰ τὴν κελὴν διατήρησιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Δέχθητε κτλ.

Ὁ Διευθυντὴς

Ὑποπρόξενος Χ' Β. Χ' Γεωργαλίδης

9. Τῆς φίλης ὑμῶν ἐκλαμπρότητας τὰς ἀρχιερατικὰς ἡμῶν εἰλι-
κρινεῖς προσρήσεις προσφερόμενοι ὑπερήδιστα προσκαγορεύομεν.

Βεβαίως ἡ εἰλικρινεστάτη ἡμῶν ἀγάπη καὶ ἡ ἀρχιερατικὴ μας
πρὸς αὐτὴν συμπάθεια αἴσα εἰς τὰ ἐνδύμυχα τῆς καρδίας ἡμῶν καὶ
περισευομένη ἐνίοτε καὶ πολλαίκις μᾶς παροτρύνει εἰς τὸ νὰ μὴ τὴν

ἀληθμονῶμεν νεκρῶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν κάλαμόν μας νὰ κινῶμεν. Ἐπ' αὐτῷ τούτῳ λοιπὸν σήμερον διὰ τοῦ ἀγῶ χειρᾶς τῆς καὶ αἰθίς ἐρωτοῦμεν πρῶτον τὰ πνεύκλαμπρα αἴσια τῆς ἀγαθῆς αὐτῆς ὑγείας, καὶ δεύτερον τὴν δηλοποιῶμεν ὅτι τοῦ Θεοῦ εὐδοκούντος κατὰ τὴν ἀνεκαθεν ἐπαρχιακὴν συνήθειαν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν νῆσον ἡμῶν Καστελλορίζον, πρὸς πνευματικὴν μὲν ἐπίσκεψιν τῶν πνευματικῶν ἡμῶν τέκνων καὶ πρὸς ἀπόλαυσιν δὲ τῆς διατοῦ; ἡμῶν ἀρχιερατικῆς ἐπιχειρηγήσεως ἀπέναντι τῶν ἀρχιερατικῶν μας ἐκτάκτων δαπανῶν καὶ ἐξόδων, ὑπερ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θέλει τύχομεν ἐπιτυχίαν τοῦ ποθομένου, ὡς ἐκ τῆς προτροπῆς τοῦ ὑμετέρου αὐτῆς εἰλικρινεστάτου πνευματικοῦ ἡμῶν τέκνου κυρίου Ἀντωνόγλου Δημητρίου φέροντος καὶ ἔχοντος πᾶσαν ἐπιρροὴν εἰς τοὺς νῦν ἔχοντας τὴν νῆσον τὸν τε Δῆμαρχον καὶ συμβούλους αὐτῆς καὶ ὅταν σὺν Θεῷ ἀποπερατωθῇ τὸ ποθοῦμενον ἀφευκτα ἀκαλούτως θέλει σὰς σημειώσωμεν τὸν πανηγυρικὸν τοῦ διαληφθέντος κυρίου Δημητρίου Ἀντωνῶ, ἢ καὶ ταναπαλίην ὡς εἶδομεν.

Πρὸς τούτοις ἐκρίναμεν εὐλογον ἵνα τῇ ἐκθέσωμεν ὅτι εἶναι ἀνάγκη ὁ ἱερεὺς ὅπου κατ' ἔτος μέλλει νὰ διαμένῃ εἰς τὸ ἐν Μύρᾳ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Νικολάου νὰ τοῦ δοθῇ ἀπὸ μέρους τῶν ἐν Ῥωσίᾳ κητόρων ἐν ἀνάλογον μηνιαίων τὸ ὀλιγώτερον 300 γρόσια τοῦλάχιστον διὰ νὰ δύναται νὰ ἐξοικονομῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα καὶ νὰ διατηρηθῆται χωρὶς νὰ λαμβάνωμεν ὀλομερῶς ἀνάγκην νὰ ἀποστέλλωμεν ἱερεῖς, ἐν μέρει καὶ ἐξ ἄλλου νὰ ἀναχωροῦσιν. Ὁμοίως νὰ ἐξαποσταλῶσι καὶ τρεῖς ἱερατικαὶ στολαὶ μὲ ἄγια ποτήρια, τὰ ὅποια νὰ μεταχειρίζεται ἀναλόγως τῶν ἡμερῶν καὶ τυχούσης λαμπρᾶς ἐορτῆς ταῦτα πάντα ἐκθέττοντας πρὸς τὴν Ἐκκλημπρότητά σας παρακαλοῦμεν νὰ ὑποβάλῃ αὐτὰ διὰ γράμματός τῆς πρὸς τὸν ἐν Ῥωσίᾳ κητόρα, καὶ ἴσως ὑπερ καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θέλει ἐπιτύχομεν, καὶ ἐπιτυχόντος τοῦ καλοῦ τούτου ἔργου, οὐ μόνον θεραπευθῆσονται αἱ ἐλλείψεις, ἀλλὰ καὶ μισθὸν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἔχετε πεποιθότες λοιπὸν ὅτι τὰ γραφόμενά μας θέλει ἐνεργῆσει μετὰ προθυμίας διαβεβαιῶμεν τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλημπροτάτην εἰλικρινεστάτην πατρικὴν μας ἔννοιαν καὶ ἀγάπην καὶ διατελοῦμεν.

Ὁ Πισσιδεῖας Καισάριος

Γ'. Γ'. Ἀνέγνωμεν εἰς τὸ ἐν Ἀτταλείᾳ Διοικητήριον Βεζιρικὸν διάταγμα ὑπερ διατάττει ὅταν ἐργάζονται τεχνῖται εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν

τοῦ ἁγίου Νικολάου θέλει παρευρίσκονται 5 φύλακες τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἀσφαλῆ διατήρησιν αὐτῶν, καὶ ἕως πέτρας χρειασθῶσι διὰ τὴν Μονὴν νὰ δίδονται δωρεάν· εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ μας εἰδοποιήσῃ πότε μέλλει νὰ ἐργασθῶσιν οἱ τεχνῖται διὰ νὰ ἐνεργήσωμεν τὸ διάταγμα καὶ ὅτι ἄλλο ἐστὶν ἀναγκαῖον.

Γ'.

Ἐγούμενοι τῆς Μονῆς. — Χρῦσανθος ὁ Κυδωνιεύς. —
Εὐγένιος ὁ Λεσόβιος. Παῖσιος ὁ Καστελλορίζιος. Ἐμμανουὴλ ὁ Ῥόδιος.
Κατάστασις τῆς Μονῆς. Κτήματα αὐτῆς.

Πρῶτος ἡγούμενος διωρίσθη τῷ 1876 ὁ ἐκ Κυδωνιῶν ἀείμνηστος Χρῦσανθος ἱερομόναχος. Ἐπὶ τῆς ἡγουμενείας αὐτοῦ ἡ Μονὴ ἐβελητιώθη ἐπαισθητῶς· ἐπ' αὐτοῦ αἱ ἐν τῷ περιβάλλοντι τῆς Μονῆς γαῖαι ἐξημερωθεῖσαι ἐκαλλιεργήθησαν καὶ διὰ δένδρων παντοίων ἐκαλλωπίσθησαν καὶ ἐπλαυτίσθησαν. Παρατηρήσας τὸν κώδικα τῆς Μονῆς, ὅστις δυστυχῶς εὑρίσκεται ἐν κακίστῃ καταστάσει, διότι καὶ φύλλα πολλὰ ἐξ αὐτοῦ εἶνε ἀφρημένα καὶ αἱ χρονολογίαι ἀτακταί, οὐδὲν ἠδυνήθηεν νὰ εὗρω πρακτικὴν ἢ ἄλλο ἐγγράφον ἀφορῶν εἰς τὴν Μονὴν ἐπὶ τῆς ἡγουμενείας τούτου, εἰ μὴ τὸ ἐξῆς σταλὲν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τῆς Ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως καὶ τὸ ὅποσον εἶνε κάκιστα μεθρημηνευμένον καὶ συντεταγμένον.

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Ἄριθ. 4748.

Συνεπεῖα φιλικῶν τακτριῶν διαλαμβάνοντος ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Καστελλορίζου παρκαπονόμενοι ὅτι ἐπὶ τῇ προφάσει ἀνακαινίσεως τοῦ στρατηγοῦ Μουραβιῆφ τῆς ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ (!) κατερειπωθείσης Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, τινὲς τῶν πέριξ αὐτῆς οἰκιῶν καὶ γαιῶν ἠγοράσθησαν ἐπιτηδείως καὶ ὅτι οὐδεμία προσπάθεια γίνεται ἵνα ληφθῶσι παρὰ τῶν καθολικῶν ἰδιοκτητῶν ἐνοχλουμένων καὶ δελεαζομένων πρὸς τοῦτο· ἀξιοῦσι δὲ τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων ἐπίσης· ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐγγράφων τῆς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου μετὰ τῆς Νομαρχίας Ἰκονίου γενομένης συνεννοήσεως, ἐξεδόθη ἀπόφασις τοῦ συμβουλίου τοῦ κράτους. Περὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐλήφθη ἤδη ὑψηλὸς τεσσερὲς διαλαμβάνων ὅτι ἡ ἐκκλησίᾳ αὕτη καὶ ἂ ἐγνώσθη εὐ-

ρίσκειται ἐντὸς κληρονομημένου φρουρίου ἐν τῷ χωρίῳ Τέμπρε τοῦ Καζῆ, ἔτι ἐν μέρει ἐπεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ βηθέντος στρατηγοῦ, ὅτι οἱ κάτοικοι, οἵτινες ἦσαν κύριοι τῶν ἐντὸς τοῦ φρουρίου γαιῶν παρεχώρησαν αὐτὰς δυνάμει Ἰλαμί Σαρί, εὐρισκομένου εἰς χεῖρας τοῦ ἐν Ῥόδῳ Ῥώσσου προξένου εἰς τὰ δνόματα αἰ Ἄννα προάλνε Ἄννεκλιτζίν»· ὅτι ἐπειδὴ ἡ ἐκκλησία αὐτὴ εἶνε ἀρχαῖος ναὸς Ῥωμαϊκὸς καὶ ἐπειδὴ τὰ ὑπὸ τοῦ βηθέντος στρατηγοῦ καταβληθέντα ἐξοδα τῆς ἐπισκευῆς αὐτῆς ἐγένοντο ὡς δωρεὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, χάριν θρησκευτικῆς ἀξιομισθίας δέον, ἵνα ὁ Ναὸς οὗτος διαχειρίζηται ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου, ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀγορὰν τῶν πέριξ τῆς Ἐκκλησίας γαιῶν ἐπὶ τῇ συγκαταθέσει τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν, δὲν δύναται νὰ λεχθῆ τι, δέον ἡμῶς, ἵνα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου μὴ συμβαίνοσιν ἀπειλαὶ καὶ πιέσεις καὶ ἔτι ὅσον ἀφορᾷ τούτο ἐδῶθησαν αἱ δέουσαι ὁδηγίαι εἰς τὴν Νομαρχίαν Ἰκονίου.

Πρὸς δῆλωσιν τούτου ἐγράφη ὁ παρῶν φιλικὸς τεσκερὲς τῇ 28 σαμπλῶν 1296 (1879).

Ἐβρον καὶ τὰς ἐξῆς δύο ἐπιστολάς·

Παναγιώτατε, Θειώτατε, Σοφώτατε, Ἀφθέντα ἡμῶν καὶ Δέσποτά, μετὰ τῆς θείας τε καὶ ἱερᾶς Ὁμηγύρευς Συνόδου.

Δι' εὐχῶν τῆς σεβαστῆς μοι καὶ προσκυνητῆς Παναγιότητός της ἔφθασα αἰσίως καὶ ὑγιῶς εἰς τὴν ἐν Μύροις εὐαγῆ Μονὴν τῆς Ἁγίας Σιών, ἧς ἐκ καλοκαθαρίας μοὶ ἀνεθέσατε τὴν ἡγουμενεῖαν καὶ ἐποπτεῖαν πρὸς προαγωγὴν καὶ βελτίωσιν, ὅπως ὁσημέραι προϊόντος τοῦ χρόνου, διὰ τῆς Πατριαρχικῆς ὑμῶν μερίμνης καὶ προστασίας συντελέσω καὶ γὰρ ὁ ἐλάχιστος, ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, εἰς τὴν ἐπὶ τὰ κρείττω αὐτῆς βελτίωσιν. Ἡ ἄχρη τοῦδε ὑστέρησις ταπεινῆς μοι πρὸς τὴν σεβαστῆν μοι Παναγιώτητά της ἐπιστολῆς μου, προήλθεν ἕνεκεν τῶν ἐξῆς περιστάσεων.

Ἄμα τῇ ἀφίξει μοι εἰς τὴν Μονὴν, ἀπήντησα ἀνυπέβλητα προσκόμματα, ὡς ταῦτα ἀνέφερα Αὐτῇ καὶ προφορικῶς, εὑρον τοὺς τὴν κώμην περιοικοῦντας εἰς μεγάλας διαιρέσεις· τοὺς μὲν βωσοφρονοῦντας, τοὺς δὲ μὴ ἀνεχομένους καθίδρυσιν ἡγουμενείας. Ταῦτα πάντα μοι ἐπέφερον δυσκολίας καὶ ἀνυπέβλητα προσκόμματα, ὥστε πρὸς ἐμπέδωσιν καὶ καθυσύχασιν τῶν καθ' ἡμέραν ἀναφαινομένων προσκομμάτων, ἦτο ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἰσχυρῶς καὶ κατευθύνσω τὰ ἀνημμένα

πνεύματα, καὶ ἀναστειλῶ τὰς ἀναφουμένους δυσκολίας ἐκ μέρους τοῦ ἐπιτροπεύοντος τὸν Πισσιδεῖας.

Μ' ὄλα ταῦτα τὰ δεινοπαθήματα, δι' εὐχῶν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος καὶ μετὰ τῆς θείας καὶ ἱερᾶς Ὁμηγύρευς Συνόδου ὑμῶν, καὶ ἀρωγῆ τοῦ ἁγίου Νικολάου, συνέπεσε κατὰ τύχην νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίοδον ὁ Ἕλλην ὑποπρόξενος Ἀτταλείας καὶ ὁ Ἀντιφέλλου πράκτωρ, ἐπεσκέφθησαν διὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὴν Ναὸν, καὶ λόγου δοθέντος, συνέπεσε νὰ ἀναφέρω πρὸς αὐτοὺς τὰ κατ' ἐμέ. Αὐθόρμητοι ἔθεν οὗτοι προσκαλέσαντες τοὺς περιοίκους ὀρθοδόξους Χριστιανούς καὶ συμβουλευσάντες αὐτοὺς πατρικῶς τε καὶ ἀδελφικῶς ἐξευμένησαν αὐτοὺς ὑπὸς ὅν, καὶ οὕτως ἤρξαντο νὰ μὲ ἀκροάζωνται καὶ δέχωνται τὰς νοθεσίας μου καὶ μὲ ἐνισχύουσι πρὸς ἐναρξιν τοῦ θεοφιλοῦς σκοποῦ μου πρὸς ἀνίδρυσιν καὶ ἐπιδηρήσασιν τῆς Μονῆς. Ἐθῶς οὖν ἐπελαβόμεν τῆς ἐπισκευῆς ἐνὸς παρεκκλησίου τῶν ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σιών (διότι τὸ ἐνυπάρχον ἐν τῷ προαυλίῳ Ναΐδιον κατέρρεεν) εἰς ὃ ἐξῴδευσα πλέον τῶν εἴκοσι ἀριθ. 20 χρυσῶν λιρῶν μετὰ τοῦτο ἀνήγειρα κομψότατον κωδωνοστάσιον δι' ὃ ἐδαπάνησα ἐκτὸς τῶν λίθων καὶ ἄλλων ἀναγκαίων ὑπὲρ τὰς τριάκοντα ἀριθ. 30 λίρας, καὶ πρὸς οἰκοδομὴν ἡγουμενεῖου πλέον τῶν ἑκατὸν ἀριθ. 100 λιρῶν, καὶ δεξομενὴν (στέρναν) πρὸς πόσιμον ὕδωρ, οὗ ἑστερεῖτο ἡ Μονή, ἄνω τῶν πενήτηκοντα ἀριθ. 50 λιρῶν, περιβόλιον εἰς τὸν περίβολον τοῦ Ναοῦ τρεῖς ἀριθ. 3 λίρας, καὶ ταῦτα ἐγένοντο ἐν δικιστήματι τεσσάρων μηνῶν. Πρὸς δὲ ταῦτοις καὶ διδάσκαλον ἔφερον μὲ τριάκοντα εἰκοσφοργῆκα ἀριθ. 30 κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος, καὶ τοῦτο πρὸς οἰκονομίαν δι' ἔλλειψιν πόρων διαρκῶν· ἂν ἀμφιβέλλῃ ἡ σεβαστῆ μοι θειοτάτη Παναγιότης τὰ ἄνω αὐτῇ ἐκτεθέντα δύναται λαβεῖν τὰς ἀποχρώσας πληροφορίας καὶ ἄλλοι. Ταῦτα τὰ ἔργα εἶναι καταχωρημένα εἰς τὸν κώδικα τῆς εἰρημένης Μονῆς. Ταῦτα δι' εὐχῶν της, καὶ ἀρωγῆ τοῦ ἀοράτως προστατεύοντος τὴν Μονὴν αὐτοῦ, Ἁγίου Νικολάου, καταρωσάμεν πρὸς τὸ παρὸν.

Γνωστοποιῶ δὲ τῇ Παναγιότητι ὅτι ἡ Μονὴ εὐρίσκειται ἄνευ κτηματολογίου, ἄνευ κώδικος, καὶ εὑρον οὐδὲν ἄλλο, εἰ μὴ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἀριθ. 180 γρόσια· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔχω εἰς χεῖρας τὰ ἔγγραφα τῆς Μονῆς, περὶ ὧν ποιοῦμαι μνηεῖν κατωτέρω ἔτι εὐρίσκονται εἰς

χειρας τῶν Καστελλοριζίων, ὡς ἐκ τούτου δὲν δύναμαι νὰ φωτισθῶ περὶ πολλῶν πραγμάτων ἀφορώντων τὴν Μονήν.

Ἀναφέρω δὲ ἐπὶ τούτοις τῇ Παναγιότητι τῆς, ὅτι ἐν Καστελλοριζίῳ κατακρατοῦνται ἔγγραφα τῆς Μονῆς πρὸ πολλῶν χρόνων, ἅτινα μοι εἶναι λίαν ἀναγκαῖα, καθὼς καὶ μία εἰκὼν ἀργυρᾶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὴν ὁποίαν κατ' ἔτος πρὸ χρόνων ἰκανῶν περιφέρουσιν ἐν τῇ νήσῳ των τὴν παρχονὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Νικολάου, καὶ τὰ εἰσπραττόμενα χρήματα κατακρατοῦσιν οὗτοι πρὸς ἰδικὴν των καταναλωσιν, ἐν ᾧ δικαίως ἀνήκουσιν εἰς τὴν Μονήν· ἔγραψα αὐτοῖς ἐπανειλημμένως καὶ πρὸς τὴν Δημογεροντίαν αὐτῶν, ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπαντήσεως ἤξιώθην, οὔτε ἂν εἰσηκούσθην.

Ἀναφέρω ἔτι τῇ Θειοτάτῃ μοι Παναγιότητι περὶ κανονισμοῦ τινος τὸν ὁποῖον μοι ἀπαιτοῦσιν οἱ κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως, οὗ σχέδιον τῇ ἐσωκλείω, νὰ τοῖς ὑπογράψω καὶ παραδεχθῶ, ἀλλ' ἐγὼ ἄνευ τῆς Ὑμετέρας διαταγῆς δὲν δύναμαι πράξαι τί καὶ ἐξαιτοῦμαι τὰς ἀποχρώσας ὁδηγίας.

Δέξασθε Παναγιώτατε τοὺς ταπεινοὺς προσκυνισμοὺς τοῦ ἐλαχίστου τέκνου τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ὁ ἡγούμενος Χρῦσανθος ἱερομόναχος

Παναγιώτατε, Θειώτατε, Σοφώτατε, Ἀφθέντα καὶ Δέσποτα μετὰ τῆς Θείας τε καὶ ἱερᾶς ὁμηγύρευς Συνόδου, πανευλαβῶς ἀσπασζόμενος τὴν χαριτόβρυτον Αὐτῆς δεξιάν προσκυνῶ.

Εἰς Βασιλεύουσαν.

Μετὰ τὰς υἱικάς μοι ἐδαφιαίας προσκυνήσεις σπεύδω τοῦ ἀναγγεῖλαι Αὐτῇ, ὅτι ἐδεξάμην τὰς σεβαστάς μοι Αὐτῆς ἐπιστολάς, τὰς ὑπὸ ἡμερομηνίαν 14 τοῦ Μαρτίου τοῦ ε. ἔ. σεσημασμένας, ἀλλ' ἔνεκεν βαρυτάτης ἀσθενείας, ἣτις μέχρι θανάτου κατήνεγκέ με ἐβράδυνα νὰ ἀπαντήσω, διὸ συγγνωτέ μοι διὰ τὴν ἀναβολήν.

Τὴν μὲν πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς κώμης Μύρων εὐθύς αὐταῖς ἔδωσα, οἵτινες πανευλαβῶς αὐτὴν ἐδέξαντο πράξαντες κατὰ τὰς συμβουλὰς καὶ παραινέσεις τῆς Παναγιότητός τῆς, συμμορφωθέντες συνφθὰ τοῖς γραφομένοις αὐτοῖς μηδὲν ἀντιτείναντες· τὴν δὲ πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Καστελλοριζίου, αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἐκομισάμην μεταβάς ἐκεῖσε πρὸς θεραπείαν μου, μὴ ὑπάρχοντος ἐπιστήμονος ἱατροῦ ἐν

Μύροις, καὶ οἵτινες ἀπαντήσαντό μοι ὅτι θέλουσι γράψαι οἱ ἴδιοι πρὸς ὑμᾶς, τοῦ λαοῦ συναχθέντος, νῦν διεσκορπισμένου, καθὼς ναυτικοὶ μετὰ τῶν πλοίων αὐτῶν.

Ἐν Μύροις δὲ πάντων τῶν κατοίκων φιλησύγων ὄντων καὶ τοῖς ἔργοις αὐτῶν καταγινόμενων, ἀνίστανται δύο τινές, ὡς πάντοτε κατ' ἔμοῦ καὶ τῆς Μονῆς, ἐπιδιώκοντες τὴν ἐντελῆ κατάργησιν τῆς σταυροπηγιακῆς τιμητικῆς αὐτῆς ἀξίας καὶ τῶν μικρῶν αὐτῆς ὠφελημάτων μὴ παύομενοι σκοπεύοντες τοὺς ἀπλοικοὺς κατοίκους συμπαραμαρτυροῦντος αὐτοῖς καὶ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Πισσιδεῖας Κυρίου Μακαρίου· καλοῦνται δ' οὗτοι, ὁ μὲν αὐτῶν Ἄνδρας Μ. Μαλαξὸς μέλος τῆς καταργηθείσης ἐφορίας, δι' ἧς ἐξετελεῖ τοὺς καταχθονίους αὐτοῦ σκοποὺς, πρὸς ἰδίαν μὲν ὠφέλειαν, ζημίαν δὲ τῆς προαγωγῆς τῆς Μονῆς, ὁ δὲ Χ' Παλάσης Διακμαντῆ ἐπίτροπος τοῦ Πισσιδεῖας φενακίζων διὰ καταχθονιότητος τοὺς κατοίκους πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. Αὐτοὶ οὗτοι οὔτε διὰ νοθεσιῶν οὔτε διὰ παρακλήσεως διαμορφοῦνται, σατανικὰ ἀγγεῖα ὄντες, οὔτε δι' οἰουδήποτε ἄλλου τρόπου.

Πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐκμηδενίσεως τῶν ὑπὲρ τῆς Μονῆς μικροφελειῶν, μετέβησαν οἱ ἴδιοι πρὸς τὸν ἐν Ἀτταλείᾳ τέως διαμένοντα Κύριον Μακάριον, ὅπως ἐκ τοῦ πλησίον συσκεφθῶσι τί δεῖ πράξαι πρὸς κατάργησιν τῆς Σταυροπηγιακῆς Μονῆς καὶ ἀντικαταστάσεως αὐτῆς εἰς ἐνοριακὴν, ὅπως αὐτοὶ ἐποπτεύωσιν αὐτὴν καὶ σφετερίζεσθαι αὐτοὶ συναλλήλως τὰ ὠφελήματα, ὡς οὕτω ἔπραττον ἄχρι τοῦδε, ὡς ἐπιβάλλοντες καταχρηστικὴν χεῖρα καὶ ἐπ' αὐτοῖς τοῖς Ῥωσικοῖς ἀνωφελῶς καταναλωθεῖσι χρήμασιν· ἐπιστρέψαντες δὲ ἐξ Ἀτταλείας ἐφ' ἑαυτοῖς διακηρύξαντες τοῖς κατοίκους, ὅτι οὗτοι ἐπιτροπεύουσι τὸν Πισσιδεῖαν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία κακῶς ἔπραξε καὶ παρὰ κανόνα ἀνέδειξε σταυροπηγιακὴν Μονήν τὸ Μοναστήριον τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἐν ᾧ ἦτον καὶ ἦναι ἐνοριακὴν καὶ πλεῖστα ἕσα φληναφήματα λαλοῦσι κρύφα καὶ δημοσίᾳ· φέροντες καὶ διορισμὸν ὡς ἐφημερίῳ τῆς κώμης, ἵνα εὐλογῇ καὶ ἀγιάξῃ τοὺς πολίτας (τοῦ ἡγουμένου οὐδὲν δικαίωμα ἔχοντος ἐκτός τῆς Μονῆς ποιεῖν οὐδὲν) ὁμόφρονα αὐτοῖς, κάποιον ἱερομόναχον Φίλιππον καλούμενον, ὅστις εὐθύς ἤρξατο, ἀπόντος μου, ὡς ἄνω ἀναφέρω, εἰς Καστελλοριζιον, πρὸς θεραπείαν μου, τῶν καθηκόντων αὐτοῦ·

ἐν ᾧ αὐτὸς ὁ Φίλιππος κτεδιώκετο πρότερον ὑπὸ τοῦ Μακκαρίου ἐπι παραβάσει καθήμενος, καὶ εὐθὺς παρὰ κινδύνου ἐποίησε τὰ ἱερὰ Μυστήρια τῆς βραπτίσεως· διότι πρότερον κοσμικοῦ ὄντος καὶ συνεζεύχθη μετὰ γυναικὸς, ἣτις διεζεύχθη διὰ τοῦ Πισσιδεΐας, ὅστις μετὰ τοῦτο αὐτὸν ἱερομόναχον ἐχειροτόνησε· παραπλανώμενος δὲ περὶ τὰ ἀπόκεντρα ταῦτα μέρη, ἐν ἀφικνείᾳ διάγων, διὰ τὰς προτέρας αὐτοῦ πράξεις καὶ τελευταῖον ἐν Μύροις καταντήσας, εὗρεν ἄσυλον, ἀλλὰ διὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ ἀπέβαλλον.

Διὰ ταῦτα πάντα δέομαι τῆ Παναγιότητι τῆς διὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν τῆς κόμης, ἐν τῷ ἐγκρίνῃ κελόν, ἐπειδὴ καὶ τῆς Ἀρχῆς μακρὰν οὐσίας καὶ ἡμεῖς διατελοῦμεν ἄνευ Ἀρχῆς, μὲσω φανατικῶν Ἰουρκίων περιουριζόντων τὰ θεῖα καὶ πολλὰς κωκώσεις τῆς Χριστιανῶν ποιούντων, ἀποστελεῖται ἓνα διασαζήν τῶν ἐκ τοῦ Πατριαρχείου ἐφοδιασμένον μὲ ἀδειαν καὶ τῆς κυβερνήσεως, ὅπως δι' αὐτοῦ δυνήσομαι καὶ τὰ τῆς Μονῆς συμφέροντα ὑπερασπίζωμαι καὶ τὴν ἡσυχίαν μου ἔχειν, καὶ ἡ τάξις διατηρεῖται. Ἄλλ' ἡ Μονή, ὡς γνωρίζετε, οὐδένα πύρον ἔχει διατηρεῖν διδάσκαλον ἐφημέριον καὶ πληρῶναι ἀδρῶς καὶ τὸν διασαζήν τρεφόμενον παρ' αὐτοῦ καὶ τὰ τυχερὰ ἔχοντα· ἀλλ' ἀνάγκης κατεπειγούσης νῦν οὐσίας ἐξαιτοῦμαι τὴν ἀποστολὴν τούτου, καὶ ἐν τῇ ὑστερήσει μου, μόλις δύνωμαι πληρῶναι αὐτὸν δέκα ἕως δώδεκα ἑθωμανικὰς λίρας καὶ τροφὴν καὶ καιροῦ προϊόντος ἴσως δυνήθω αὐξῆσαι τὴν μισθοδοσίαν αὐτοῦ.

Παναγιώτατε, θερμῶς ἐπικαλοῦμαι τὴν Ὑμετέραν προστασίαν, ἵνα ὅσον τάχιον ἀπελλαχθῶ τῶν περιστοιχιζόντων με δεινοπαθημάτων, καὶ δυνήσομαι ἐπιδοθῆναί με ἀκαμάτως εἰς τὸ ἀνατεθὲν μοι ἔργον τῆς προαγωγῆς τοῦ ἱεροῦ σκηνώματος, οὗ τὴν ἐποπτείαν καὶ ἡγουμενίαν μοι ἐνεπιστεύσατο ἡ Παναγιότης τῆς.

Δέξασθε Παναγιώτατε τοὺς ἐδαφιαίους μου προσκυνισμοὺς τοῦ ἐλαχίστου καὶ πειθηνίου τέκνου τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ἐν Μύροις τῇ 24 Ἰουνίου 1876.

Ὁ Ἠγούμενος Χρῦσανθος ἱερομόναχος.

Καὶ περὶ μὲν τῶν ἐξόδων οἱ ἐπιζῶντες ἔφοροι ὁμολογοῦσιν ὅτι ὑπερβολικῶς ἐξώγκωσε ταῦτα ὁ Χρῦσανθος ἀναφέροντες μάλιστα ὅτι πάντα ταῦτα κατεσκευάσατο διὰ συνεισφορῶν τῶν Χριστιανῶν κατοί-

κων καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ἰδίων. Διδάσκαλον δὲ διώρισεν τὸν ἐξ Ἀστυπάλαιας Π. Ῥωσσιᾶδην. Περὶ δὲ τῆς ἀργυρῆς εἰκόνας, ἣν ἀναφέρει ὅτι περιφέρουσιν ἐν Καστελλορίζῳ τὴν παρκομὴν τῆς εὐρῆς τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἐκ παλαιοῦ τὸ ἔθιμον τοῦτο ἐπικρατεῖ ἐν τῇ ἐμῇ πατρίδι, τὰ δὲ εἰσπραττόμενα χρήματα δικνέονται ἀποκλειστικῶς εἰς πτωχὰς οἰκογενείας.

Μετὰ τὴν Χρῦσανθον ἦλθεν ἡγούμενος κατὰ τὸ 1881 ὁ ἐκ Μιτυλήνης Εὐγένιος, ὅστις δυστυχῶς πολλὰ ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τῆς Μονῆς. Τούτου ἕνεκα καὶ δι' ἄλλας αἰτίας περὶ τὰ τέλη τοῦ 1885 ἦλθεν εἰς Μύρα ὁ τότε ἅγιος Ῥόδου, νῦν δὲ διαπρεπῆς τῆς Χαλκηδόνος μητροπολίτης κύριος Γερμανός, ὡς ἔξαρχος, πρὸς ἐξέλεξιν τῶν λογαριασμῶν καὶ τακτοποίησιν τῶν τῆς Μονῆς.

Ἐν ἐνεργείᾳ τοῦ Γερμανοῦ διορίσθη τῇ 25 Ἰουνίου 1886 ἡγούμενος ὁ Παῖσιος. Δυστυχῶς καίτοι συμπολίτης καὶ φιλικῶς πρὸς αὐτὸν διακείμενος δὲν δύνωμαι νὰ μὴ ὁμολογήσω ὅτι ἐπὶ τῆς ἡγουμενείας αὐτοῦ τὰ τῆς Μονῆς περιήλθον εἰς οἰκτροτάτην θέσιν οὐ μόνον ὑλικῶς, ἀλλὰ καὶ ἠθικῶς. Ταῦτα δὲ δημοσίᾳ γράφω οὐχὶ ἐκ κακοβουλίας ἢ ἄλλης τοιαύτης αἰτίας, ἀλλ' ἐξ εὐλαβείας μὲν πρὸς τὸ θεῖον τῆς ἱερᾶς Μονῆς τέμενος, ἐξ εἰλικρινοῦς δὲ πρὸς τὰ ἔθνικα συμφέροντα ἀγάπης. Ὅτε κατέβην εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Σιών, ῥίγος, μὰ τὴν ἱερὰν ἀλήθειαν κατέλαβέ με ἰδόντα τὸν ἅγιον τόπον μεταβεβλημένον εἰς κοπρῶνα!! Ἐκεῖ ἔνθα ἀντήχει ἡ βροντώδης τοῦ ναυτικοῦ ἁγίου φωνὴ καὶ τῶσων ἄλλων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἀνόσιοι καταφεύγουσι πρὸ τῶν ὀμμάτων ἴσως τοῦ ἡγουμένου διὰ τὰς χρεῖας αὐτῶν!! Αὐτὴ αὕτη ἡ ἁγία λάραξ, ἐν ᾗ ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἀνεπαύετο τὸ ἱερὸν τοῦ ἁγίου λείψανον, ἀντὶ νὰ τηρῆται καθαρὰ καὶ καλῶς δισκευασμένη, ὅπως ἐμπνέῃ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν εὐλάβειαν εἰς τοὺς πολλαχόθεν συρρέοντας προσκυνητάς, εἶνε κατὰ μιστος λάσπης καὶ ὑφασμάτων ἀράχνης, κίων δὲ τις πεσὼν στηρίζεται ἀκόσμως ἐπ' αὐτῆς! Οὐδεμίαν κανδύλα πρὸ αὐτῆς ἀνημμένη! Οὐδὲν σημεῖον ἰδιαιτέρως λατρείας πρὸς τὸν τάφον τοῦ ἐγγωρίου ἁγίου, ἐν καὶ αὐτοὶ οἱ ἀλλόθρησκοι ἐπικαλοῦνται ἐν τοῖς κινδύνοις! Ἀλλὰ παρὰ ταῦτα καὶ παρὰ πᾶσαν τὴν λοιπὴν ἀταξίαν καὶ ἀκαθαρσίαν τοῦ τε παλαιοῦ καὶ νέου ναοῦ καὶ αἰ γαῖαι τῆς Μονῆς κάκιστα κελλιεργούμεναι καὶ κάκιστα διαχειριζόμε-

νακί ἐλάχιστον, ἵνα μὴ εἶπω οὐδέν, ἀποφέρουσι τῇ Μονῇ κέρδος.

Ἐάν κατ' ἔτος ἐφύττει δέκα καὶ μόνον δένδρα, θὰ ἔθελλε σήμερον ὡς κήπος ἢ περὶ τὸν ναὸν γῆ καὶ νέαν θὰ εἶχε πρόσδοτον.

Καὶ ἐπὶ τῆς ἡγουμενείας τούτου οὐδεμίαν ὀριστικὴν λύσιν ἐγένετο τοῦ Ῥωσσοῦ ζητήματος.

Κατὰ τὸ 1888 ἦλθε καὶ πάλιν ὁ κ. Γκούγοβιτς, πρόξενος ἤδη τῆς Ῥωσσοῦ ἐν Δαρδανελίῳ καὶ ἐζήτησε νὰ καταλάβῃ τὰς γαίας τῆς Μονῆς καὶ νὰ μετατρέψῃ τὰ κτηματολογικὰ ἔγγραφα ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς Ἄννης Γαλλίτζη εἰς τὸ ὄνομα προέγκλητος Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' οὐδέτερον τούτων κατώρθωσε, τῶν κητοίκων ἀνευχθέντων διὰ τῶν Πατριαρχείων εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἥτις κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1889 ἀπέστειλεν εἰς Μύρον τὸν Ἀπτολλέχ βέην, συνταγματάρχην τοῦ μηχανικοῦ, ὅστις καταμέτρησε τὴν πεδιάδα τῶν Μύρων ἀπὸ τῆς λίμνης μέχρι τῶν Κακκάδων καὶ εὔρε τὸ μέρος τοῦτο περιέχον 54000 τετραγωνικὰ στρέμματα. Ἐκ τούτου τοῦ κηροῦ ἡ ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις ἐκήρυξε τὴν πεδιάδα ὅλην τῶν Μύρων ὡς κτήμα τοῦ δευτέρου αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ, ἐδρεύοντος ἐν Ἀδριανουπόλει, ἀπηγορεύθη δὲ πᾶσα ἀγορὰ ἢ πώλησις κτήματος, καὶ ἡ οἰκοδομὴ καὶ ἀνακαίνισις οἰκιῶν κλ.

Τῷ 1891—1892 ἦλθεν ὁ Ταχὴρ Μπέης, συνταγματάρχης τοῦ μηχανικοῦ καὶ ὁ Ὄσμὰν Μπέης τοῦ πυροβολικοῦ, οἵτινες καταμετρήσαντες μόνον τὴν πεδιάδα τῶν Μύρων εὔρον αὐτὴν ἔχουσαν ὡς ἐξῆς.

1500 στρέμματα Χριστιανικά.

76 » τῆς Μονῆς.

12500 » ὀθωμανικά.

16000 » βελτῶδη, ἀδέσποτα καὶ ἀκαλλιέργητα.

τὸ ὅλον 30000 στρέμματα· εὔρον δὲ καὶ περὶ τὸ ἐν στρέμμα ἀνηκόντων εἰς Ῥώσσον, ἐν ᾧ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥωσσοῦ Κυβερνήσεως διαφιλονοκούμενα εἶνε περὶ τὰ 166, τὰ μὲν 76 τῆς Μονῆς, τὰ δὲ 70 εὔριστάμενα ἐν Ἀνδριόκῃ καὶ τὰ 20 ἐν τῷ Πεύκῳ.

(ἀκολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

ΥΠΟ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΔΟΥ

καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ

Περιλαμβάνουσα 1) τὴν φιλοσοφίαν τῶν Ἑλλήνων, 2) τὴν φιλοσοφίαν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ μέσου αἰῶνος καὶ 3) τὴν φιλοσοφίαν τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἐπισυνάπτονται δὲ πρὸς εὐχερεστεράν χρῆσιν τοῦ βιβλίου μνημονικὰ διαγράμματα καὶ πίνακες τῶν περιεχομένων, τῶν κυρίων ὀνομάτων, τῶν φιλοσοφικῶν ὄρων, ἐπι δε καὶ πίναξ χρονολογικῶς κατὰ φιλοσοφικὰς σχολὰς.

Ἐξεδόθη ἤδη ὁ πρῶτος τόμος ἐκ τυπογραφικῶν φύλλων 32 συγκείμενος καὶ τιμώμενος δραχμῶν μὲν δέκα ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, φράγκων δὲ χρυσῶν δέκα ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Ἐκτυπῶνται νῦν ὁ δεύτερος τόμος ἴσος τῷ πρώτῳ κατὰ τὴν ὄγκον καὶ τὴν τιμὴν.

Τῷ δὲ καταβάλλοντι νῦν ἐκ μὲν τοῦ ἐσωτερικοῦ δραχμὰς δέκα πέντε (15), ἐκ δὲ τοῦ ἐξωτερικοῦ φράγκα χρυσῶν δέκα πέντε (15) ἀποτέλλεται εὐθὺς μὲν ὁ ἐκδομῆνος πρῶτος τόμος μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ ὁ ἐκτυπούμενος δεύτερος, ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν ἀμφοτέροι.

Πᾶσα παραγγελία ἀπευθύνεται πρὸς τὸν καθηγητὴν κ. Μαργαρίτην Εὐαγγελίδην, Ἀθήνας, δόδος Τρικούνη 47.

Τοῦ περιοδικοῦ τὴν μὲν διεύθυνσιν ἔχει ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Μαργαρίτης Εὐαγγελίδης, καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, τὴν δὲ πρὸς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιμελήσαν ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου κ. Κωνσταντῖνος Π. Δαμάρης, καθηγητὴς τῆς Γυναικολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὸ περιοδικὸν ἀπευθύνειν πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἀμφοτέρων, 47 Ἀθήνας.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ
ΞΕΝΟΦΑΝΟΥΣ

- 1) Τὸ περιοδικὸν ἐκδίδεται κατὰ μηνιαία τεύχη ἐκ τριῶν ἐπι τοῦ πρῶτου τυπογραφικῶν φύλλων καὶ 2 εἰκόνων τιμᾶται δὲ, ἐν μὲν τῷ ἐσωτερικῷ δραχμῶν ἑξί, ἐν δὲ τῷ ἐξωτερικῷ φράγκων χρυσῶν ἑξί.
- 2) Ἐν τῷ περιοδικῷ δημοσιεύονται φιλοσοφικά, θρησκευτικά, παιδαγωγικά, ἐκπαιδευτικά, στατιστικά, ἀρχαιολογικά, ἱστορικά, γεωγραφικά, γλωσσικά, καὶ καθόλου διατριβαὶ ὡς τὰ πολλὰ σχέσιν πρὸς τὴν μικρὰν Ἑλλάδα.
- 3) Ἀναγγέλλονται μετὰ βιβλιοκρισίας διὰ τοῦ περιοδικοῦ τὰ νέα συγγράμματα, ὃν διπλὸν ἀντίτυπον πέμπεται τῷ Συλλόγῳ.
- 4) Τὸ περιοδικὸν ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶν ἄλλο ἡμεδαπὸν ἢ ἀλλοδαπὸν.
- 5) Γὰρ τοῦ Συλλόγου μέλη λαμβάνουσι τὸ περιοδικὸν ἀντὶ τῆς ἡμισείας τιμῆς.
- 6) Ἄν πρὸς δημοσίευσιν διατριβῶν καὶ πᾶσα αἴτησις ἀφορῶσα εἰς τὸ περιοδικὸν ἀπευθύνονται πρὸς τὴν διεύθυνσιν.

